

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№9 (156)
ВЕРЕСЕНЬ
2017 РОКУ

17 ВЕРЕСНЯ В ЦЕНТРІ СТОЛИЦІ ВІДБУЛОСЯ НАЙМАСШТАБНІШЕ В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІЇ СВЯТО ПОДЯКИ

День подяки розпочався о 10-й ранку богослужінням на Хрещатику, на яке прибули тисячі віруючих – не лише кияни, але й представники усіх регіонів нашої держави. Відкрив богослужіння старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко. Він привітав присутніх і зазначив, що служіння такого масштабу в Україні проводиться вперше, та зачитав місце зі Слова Божого, де Бог через пророка говорить про жертву подяки (Пс. 49:23).

«Біблія каже, що Господь за усі Свої благодіяння очікує від нас небагато – Він очікує подяки. Подяка ж має три виміри: можна просто сказати «дякую», однак наші уста має підтверджувати і наше серце (подяку не від

серця Бог не приймає). Вдячність впливає на людей, коли ми шануємо Бога своїми ділами», – наголосив старший єпископ.

Після першої подячної молитви Слово Боже читали пастори київських церков ХВЕ Анатолій Козачок та Сергій Вознюк. Далі звучали виступи старших служителів, єпископів різних

євангелісько-протестантських Церков України. Натхненню служив об'єднаний хор церков Києва.

Денна програма свята була насичена цікавими подіями у різних локаціях: дитяча ігрова зона, силові шоу, спортивні змагання, конкурси, розіграші з подарунками для всієї родини, розваги з героєм

мультфільму, вуличний кінотеатр та тактильний зоопарк. Яскравим символом свята стала велика мапа України, яку створили волонтери з овочів та фруктів.

Об 14-й учасники свята зустріли колону Всеукраїнського двотижневого автотрибу, яка фінішувала на Хрещатику. Понад 1000 учасників на автомобілях загалом проїхали 5000 кілометрів по 24 областях країни.

О 18-й біля головної сцени вже важко було протиснутись. Вечірню концертну програму відкрив естрадно-симфонічний оркестр GSO. На сцені звучали різноманітні та різножанрова музика відомих виконавців та виступи учасників проекту «Голос країни» – Ананія Удогво, Брії Блессінг, В'ячеслава Рибікова.

Вітальне слово учасникам Свята подяки виголосили президент Асоціації конгресменів Джорж Роллер та його дружина Лінда, екс-зірка NBA Даніель Дролінг-гео та інші.

А завершилось свято благодійним виступом відомого на увесь світ

християнського проповідника Ніка Вуйчи-ча, який народився без рук і без ніг, але завдяки Слову Божому знайшов повноту життя. Своїм прикладом він надихає мільйони людей – як тих, хто має фізичні вади, так і тих, хто цілком здоровий, але потребує зцілення душі.

Завдяки прямій трансляції телеканалу «Надія» за святкуваннями могли спостерігати разом з українцями громадяни із 26 країн світу.

Цей масштабний святковий захід пройшов у рамках відзначення 500-річчя Реформації. Його метою було об'єднати усі регіони країни та на прикладах з історії й сьогодення ще раз підкреслити, що позитивні зміни у суспільстві можливі лише за впровадження духовних цінностей, які є підставою економічного розвитку.

17 вересня святкування днів подяки відбулося також у багатьох інших містах і селах України. Отож хвала і подяка Господу нашому!

chve.org.ua.

І СЛОВОМ, І ДІЛОМ: СОЦІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ ВОЛИНСЬКИХ ПРОТЕСТАНТІВ

У XVI столітті німецький католицький священник і теолог Мартін Лютер започаткував рух, який пізніше назвуть Реформацією. Ініційованим зміни стосувалися не тільки церковного, але й соціального життя християн. Зокрема, якщо католицизм закликав до максимального відходу від світського і занурення у віру, Лютер і його послідовники вважали необхідним повернутися до життя суспільного. Нині соціальне служіння для членів протестантських конфесій, їхня гуманітарна діяльність – одна з основ протестантської етики. Саме про благодійну діяльність та освітні програми волинських протестантів мали можливість дізнатись журналісти у прес-турі в рамках відзначення 500-ліття Реформації.

Розташована в одному зі спальних мікрорайонів Луцька євангеліська церква «Фіміам» – місце не лише для богослужіння. Велике, просторе приміщення дивує своєю нестандартністю. Старший пастор церкви Павло Миронюк підкреслює, що будували її спеціально так, щоб люди могли почуватися вільно, збиратися для спільного проведення часу, адже церква – це сім'я, це не стіни, а люди. Тут відмовилися від звичних лавок, щоб можна було сідати, скажімо, колом, і навіть проводити змагання з настільного тенісу в мікрорайоні, бо більшого залу просто не знайшли. Гасло церкви «Фіміам» – «Життя, наповнене змістом», тож тут намагають реалізувати якомога більше

освітніх програм та програм допомоги людям, які опинилися у скрутних життєвих обставинах.

При церкві «Фіміам» діють дитячий клуб «Смайлик», який налічує 120 дітей, поштовий біблійний клуб листування з дітьми з віддалених районів області, підлітковий клуб «Скеля» для дітей від 12 до 16 років, молодіжний клуб «51 паралель». Проводиться робота з малозабезпеченими та сім'ями, які опинилися в складних життєвих обставинах.

17 років при церкві діє реабілітаційний центр для залежних від алкоголю, наркотиків та азартних ігор, тут допомагають і безхатченкам – юридичними та медичними консультаціями, їжею, в зимовий період надають нічліг.

Освітні проекти церкви «Фіміам» – це дитячий центр для дошкільнят «Мурашник», своєрідний дитсадок для дітей від 3 до 6 років, який нині налічує 20 дітей; маленька школа «Зірочка», яку відвідує близько ста дітей. Тут функціонує і єдина приватна загальноосвітня школа в Луцьку «Скарбниця мудрості», в якій навчається 99 дітей з першого по сьомий клас. У класах – по 16-18 дітей, щороку набирається новий. Навчання відбувається в дусі пріоритету християнських цінностей, впроваджено інклюзивну освіту. Діє практична англійська школа. Вже декілька років поспіль до Луцька приїждять викладачі, які протягом десяти днів навчають мови всіх охочих, після чого є можливість щотижня відвідувати англійські класи та їздити в табори.

При церкві діє спортивний клуб, що має секцію флорболу (хокею на підлозі). Окрім того, що спортсмени займаються професійно і грають у першій українській лізі, тренер забрав у секцію і бездоглядних дітей з вулиці.

Закінчення на 4-й стор.

ПОСТМАЙДАННИЙ СИНДРОМ

Потроху вшухають пристрасті, розбурхані подіями на Майдані 17 вересня. Що, власне, відбулося і чому? Коментарі вражають своєю поляриністю, інколи монолітною єдністю, ще б пак: ми це зробили! Про що йдеться?

Отже, євангеліські Церкви України спільно відзначали День подяки Богу за плоди землі, за врожай у контексті святкування 500-річчя Реформації, а ще був великий вечірній концерт на Майдані за участю багатьох відомих виконавців і – Ніка Вуйчи, мотиваційного спікера!

Що вдалося зробити, чи досягнута ціль? Чи вдалося зібрати представників різних євангеліських спільнот? Так! Уперше за час незалежності!

Чи достатньо була їх кількість на Майдані? Так, була рекордна кількість присутніх.

Чи подякували спільно Богові за хліб, за мир, за Україну? Так!

Чи лунало вагоме, потрібне, добре на збудування слово? Так!

Чи було духовне єднання присутніх у братерській спільноті й молитвах? Так!

Чи до вподоби Богові єдність і спільна молитва Його дітей? Так, це «добре і приємне Спасителю нашому Богу...» (1 Тим. 2:4).

Цей список можна продовжити. Це справді духовний прорив євангеліських спільнот, і його плоди ми побачимо у найближчому майбутньому, можливо, вже наступного місяця. Єдність народу Божого завжди була передумовою потужної дії Духа Святого. Так буде й цього разу!

А тепер до тих, хто скиглили: ой-ой нас так багато, а нас не помітили, а де ведучі телеканали, а де журналісти, а чого це так недбало PR-компанію провели, а чому не створили належної мотивації для світських медіа, а де наша влада, хоча б Київська міська?..

Заспокойтеся: помітили на небі, помітили й на землі. Реакція Божя не забарилася. Реакція на грішній землі характеризується українським народним виразом: «Ім заціпило»! А все тому, що не сподівалися на щось подібне! З часом відпустить, оговтаються, з другого боку – слава Богу, що «не помітили»! Маємо ж звичку «разом нас багато» скандувати, а ще – трошки в променях слави покупатися. Це вже проходили, а вдруге на ті ж граблі наступати Господь не дозволив. Якось так...

Микола Синюк. Єпископ.

ВСЕУКРАЇНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ЄВАНГЕЛІСТІВ УЦХВЕ ВІДБУЛАСЯ В ГЕНІЧЕСЬКУ

3 4 по 7 вересня 2017 р. в місті Генічеську проходила Всеукраїнська конференція євангелістів Церкви ХВЕ.

Олександр Попчук, завідувачий євангелізаційним відділом Української Церкви ХВЕ, щороку на початку осені збирає в Генічеську благовісників. Цього разу з'їхали понад

100 євангелістів з 14 областей України. Частина – з дружинами, декотрі – з дітьми.

Конференція проходила жваво: євангелісти ділилися набутим досвідом євангелізацій, свідчили про те, як Дух Святий діє в їхньому служінні на місцях. Окрім загальних служінь, було постійне індивідуальне спілкування.

Упродовж трьох днів роботи конференції співом служив гурт «Авен-Єзер» з Рівного у першому

складі. Приємно було чути і бачити братів вже поважного віку, які більше 20 років тому розпочинали працю в багатьох областях України.

Були гарячі молитви благословення і молитви за зцілення з покладанням рук служителів і помазанням оливою (при потребі). Такі заходи мають значний позитивний ефект, як свідчили згодом учасники конференції.

Геннадій Андросов.

НАВЧАЛЬНО-КОНСУЛЬТАТИВНИЙ СЕМІНАР З НАСАДЖЕННЯ НОВИХ ЦЕРКОВ ВІДБУВСЯ У КИЄВІ

Протягом трьох днів, з 14 до 17 вересня, члени комітету УЦХВЄ випробували нову навчальну програму для місіонерів та провели зустріч з віруючими службовцями і підприємцями.

Триденний міні-курс акумулював у собі окремі напрямки нової навчальної програми для місіонерів, що незабаром почне викладатися на базі Євангельської теологічної семінарії. Зокрема, члени комітету слухали такі теми, як «Методи відкриття нових церков», «Соціальний аналіз місцевості», «Євангелізація в соцмережах», а також «Мистецтво спілкування», «Юридична грамотність», «Співпраця із державними органами» та «Фінансова грамотність».

На третій день старші служителі змінили лекційну залу ЄТС на актову у приміщенні соціального центру церкви «Філадельфія». 16 вересня сюди з'їхалися християни-службовці, які займають різні посади в органах влади, та віруючі підприємці.

Одним із спікерів у цій частині навчання був Роман Шеремета — відомий український науковець, якого два роки тому Forbes назвав найкращим українським економістом. Роман розповів про той вплив, який євангельсько-протестантська церква мала на економіку і суспільство різних країн впродовж історії та сьогодення, презентував книгу «Реформація. Успіх Європи і шанс для України» за авторством 19 науковців. А також ознайомив братство із сучасними економічними тенденціями та трендами (передові позиції на світовому ринку незабаром займуть Китай і Індія), про блискучий розвиток онлайн-ринку на Заході, можливості віртуального інтелекту тощо.

А потім розпочалася панельна дискусія: ведучий — єпископ Ростислав Мурах запросив до участі в ній миського голову м. Збаража Романа Полікроського, підприємця з Миколаєва Олега Моналюка

та старшого єпископа Михайла Паночка. Теми, навколо яких розгорнулася дискусія, стосувалися багатьох присутніх, оскільки мова йшла про позицію віруючої людини при владі або в бізнесі, коли доводиться переживати супротив чи звинувачення на релігійному ґрунті, та інших непростих питань.

Завершилася триденна насичена програма заключною проповіддю Михайла Паночка на тему «Сім ліній фронту» на основі послань до семи церков в книзі Одкровення святого Івана Богослова.

Підсумком зустрічі стала спільна резолюція та рішення про створення спільної інформаційної платформи на базі інтернет-ресурсів, де християни службовці та підприємці зможуть продовжити спілкування.

Пряма мова

Роман Шеремета, доцент кафедри Школи менеджменту ім. Везерхеда при Університеті Кейс Вестерн Резерв (США):

— Думаю, що сьогодні в церквах дуже важливо робити наголос на молодь. Коли я буваю у різних зібраннях, іноді ставлю пасторам провокативне запитання: «Чи

хочете, щоб я зробив економічний прогноз на вашу церкву на 10 наступних років?». Усі кажуть: «Так, звичайно!». Тоді я продовжую: «Будь ласка, покажіть мені ваш бюджет — кошти, які ви витрачаєте на недільну школу і на свою молодь». Часто розмова на тому й закінчується, пастори просто опускають голову.

Вважаю, молодь повинна бути центром наших інвестицій. Крім того, важливо працювати з молодими людьми у напрямках апологетики, щоб вони могли захищати свою віру. За статистикою, серед молодих християн, які вступили на перший курс вишу, 75% відступає від віри, у тому числі через неспроможність обґрунтувати свою позицію. І це потрібно змінити.

Олег Моналюк, підприємець, м. Миколаїв:

— Хочу побажати колегам бізнесменам: не будьте боязливими, але будьте твердими у своїх рішеннях, дотримуйте свого слова, як Бог дотримує Свого. Це дуже важко, але не давайте хабарів! Репутація досягається роками зусиль, а втратити її можна за один раз. Тримайтеся спасіння Господнього, шукайте обличчя Божого.

Бо перемога — це насамперед перемога над собою. Треба прийняти внутрішнє рішення: чий ти раб, тому і служиш.

Я вдячний Богу за успіх і прибутки, але займаюся бізнесом ще з однієї причини — це схоже на ходу канатоходця, коли ти відчуваєш свою повну залежність від Господа, і якщо зробиш щось не так, то обов'язково впадеш. Тому тримаєшся за Христа і щасливий в цю мить, бо стоїш правильно перед Богом, ідеш разом з ним.

Роман Полікроський, миський голова м. Збаража, Тернопільська обл.:

— Настав час у церквах порушити тему «Християнство і влада». Це питання відповідальності, навчання і просування своїх людей у органи влади.

Є декілька парадоксів, якими ще живе церква, міфів, які треба руйнувати. Наприклад, церква молиться за хорошу владу, однак вважає, що політика — це брудна справа і віруючим там не місце. Це дуже нагадує приказку про лиса, якого обрали старшим у курятнику. Ми хочемо, щоби люди, яких ми обираємо, були зразками, вчили моралі... Але як це можливо, коли ті, за кого віддали свій голос, величезні статки витрачають у казино чи інших такого роду закладах! Тому, я переконаний, допоки церква не буде висувати своїх людей у владу, ситуація не зміниться. Влада з християнської точки зору — це

відповідальність, а не привілей.

Михайло Паночко, старший єпископ УЦХВЄ:

— На моє переконання, ми увійшли в особливий період історії України, коли дуже важливо правильно реагувати на виклики сьогодення. Іноді нам хочеться, щоб нас не чіпали, хочеться замкнутися у своєму колі. Та час вимагає змін, настав час діяти.

Я глибоко переконаний, що той, хто має справжню спільність з Богом, має і правильний погляд на все. Духовна відсталість, життя за принципом «колиш так не було» завжди утримуватимуть нас на маргінесі, і ми будемо незадоволені, будемо ображатися, мріяти про вчорашній день.

Біблія каже: «Не з мудрості ти говориш, що колишні часи були кращі». Слава Богу за нинішній час! Коли ще євангельській Церкві давали право зустрічатися з Президентом, давали виступати у Верховній Раді та перед главами усіх Церков? Коли нам давали право заходити в школи, більше того — коли був закон про те, що церкви будуть мати право відкривати школи? Сьогодні ми це маємо. І я вважаю, що Церква має тримати руку на пульсі, відчувати ситуацію та активно діяти.

chve.org.ua.

КОМІТЕТ ВР ПІДТРИМАВ СКАСУВАННЯ НОТАРІАЛЬНОГО ПОСВІДЧЕННЯ СТАТУТІВ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Комітет з питань промислової політики та підприємництва рекомендує Верховній Раді прийняти законопроект № 6642, який передбачає скасування вимоги щодо нотаріального посвідчення підписів як зайвої проміжної ланки у процесі реєстрації статутів релігійних організацій.

Такі рішення Комітет прийняв на засіданні у четвер, 7 вересня, за участі представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Справжність підписів на установчому документі громадського об'єднання, релігійної організації чи благодійної організації нотаріально засвідчується лише у разі наявності такої вимоги в установчих документах відповідного

громадського об'єднання, релігійної організації чи благодійної організації», — зазначено у проекті Закону.

Таке саме доповнення стосується протоколів загальних зборів релігійної організації, який затверджує зміни до статуту, а також щодо передавального акту (у разі злиття, приєднання, перетворення) та розподільного балансу (у разі поділу або виділу) релігійної організації як юридичної особи. Щодо цих документів також скасовується вимога нотаріального засвідчення підписів представників релігійних організацій.

Таким чином, автори ініціативи пропонують скасувати нововведення закону, відомого як антирейдерський, прийнятого у жовтні 2016 року. Він ускладнив двоетапну процедуру реєстрації релігійних організацій ще одним проміжним етапом — нотаріальним посвідченням вже зареєстрованих органами влади документів. У разі прийняття змін спрощену процедуру державної реєстрації буде поширено і на релігійні організації, а не лише на громадські об'єднання та благодійні організації, як це є сьогодні.

Крім цього, законопроект передбачає,

що за державну реєстрацію змін до відомостей про релігійні організації у Єдиному державному реєстрі не буде справлятися адміністративний збір, який на сьогодні становить 460 гривень, оскільки релігійні організації прирівняні по сплаті адміністративного збору до комерційних підприємств.

Законопроект № 6642 внесла до парламенту група народних депутатів України з різних фракцій. Проект розроблено за сприяння Міністерства юстиції та за участі Інституту релігійної свободи і представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Як повідомляв ІРС, запроваджена у серпні 2015 році загальна перереєстрація неприбуткових організацій суттєво ускладнила діяльність релігійних організацій, для яких ця процедура є довготривалою, бюрократизованою та дороговартісною. З огляду на це Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій пропонує на законодавчому рівні закріпити особливий неприбутковий статус релігійних організацій, щоб уникнути недоцільної та обтяжливої перереєстрації, яка лише дублює існуючі законодавчі норми у статутах. Зазначену ініціативу підтримали парламентарі та лідери низки фракцій, які спільно зареєстрували у Верховній Раді законопроект № 6696.

Нагадаємо, що крайній термін перереєстрації релігійних організацій завершується 1 січня 2018 року.

ГОРТАЮЧИ КАЛЕНДАР РЕФОРМАЦІЇ

14 вересня 1638 помер Джон Гарвард, англійський місіонер і меценат, на честь якого названий Гарвардський університет.

Джон народився у Лондоні, де в церковній школі здобув початкову освіту, яку потім продовжив у Кембриджі. Після смерті батьків та багатьох родичів від чуми Джон Гарвард разом з дружиною Енн Седлер в 1637 р. перетинає океан та оселяється в Бостоні. Тут Джон стає священником, але його служіння тривало всього один рік. Правда, це не завадило йому увійти у світову історію через свій благодійний вчинок. Не маючи дітей, Джон Гарвард заповів половину свого майна (779 фунтів) і 400 книг з приватної бібліотеки

новому коледжу, заснованому пуританами у 1636 р. на зразок Кембриджу.

На знак подяки своєму меценату після його смерті коледж у 1639 році був перейменований на Гарвардський коледж, який стане видатним християнським вищим навчальним закладом на багато століть та підготує велику кількість священників і громадських лідерів з біблійним світоглядом.

Зокрема, правила Гарвардського коледжу часів заснування наказували: «Нехай кожен студент буде ясно проінструктованим, що головна мета його життя і навчання — це пізнання Бога та Ісуса Христа, Який є життя вічне (Івана 17:3), і тому з самого початку покладіть Христа за єдину основу усіх знань і навчання». Недарма і першим девізом університету стали слова: «Правда для Христа і Церкви».

Ярослав Лукасик:

«РЕФОРМАЦІЇ – ТАК! ІМІТАЦІЇ – НІ!»

Чи шукають українські політики духовні ресурси, які допомогли би реформувати країну? Яка роль українських Церков у реформуванні країни? Про це та інше в контексті теми ми говоримо з директором Східноєвропейського лідерського форуму, головою правління ОО «Східноєвропейська Реформація» Ярославом Лукасиком.

– Чи можна взагалі вести мову про духовні пошуки наших політиків?

– Надіюся, що так. Наші еліти сьогодні мають розуміти, що перемири в суспільстві можливі лише завдяки перемирям, які відбуваються в серцях окремих людей. Українці як ніколи раніше орієнтовані на Захід. Вони хочуть повторити його цивілізаційний успіх. Економічне процвітання, громадянське суспільство, верховенство права, демократія, відродження національної культури – усі ці феномени мають свій початок у світі цінностей. Тут причинно-наслідковий зв'язок веде до Реформації – періоду, який німецький філософ Гегель називає смыслом історії нового часу. Ідеї Реформації – найважливіше джерело соціальних благ і цивілізаційного успіху Заходу. Точніше, протестантських країн.

Реформація – це повернення до біблійного християнства. До християнства, яке стосується не лише особистого спасіння людини і вічного життя, а такої віри, яка поєднує вічне із земним, бачить всі сфери життя як окремої людини, так й всього суспільства з точки зору Творця – Господа всієї реальності. Реформація – це Біблія, взята в основу національної культури. Країни північної Європи і північної Америки, Австралія мають у своїй культурі набагато більше біблійних цінностей і біблійного світогляду, ніж країни, що відкинули реформаційні ідеї. І ці ідейні основи чітко проявляються в таких феноменах, як, наприклад, протестантська етика праці – основна причина процвітання Заходу, або в громадянському суспільстві – суспільстві людей моральних, відповідальних, активних та ініціативних. Або в сучасній моделі демократії, народженій не французькою революцією, як нас вчили в радянських школах, а саме англійською революцією – у зірко-вий період пуритан і Олівера Кромвеля.

– Головна проблема українських реформ.

– З початку XVII століття, коли стало ясно, що наша країна не пішла шляхом Реформації, українці переживають синдром замкнутих кіл історії. Циклічно в нас появляється славний час – повстання, повні героїзму, феноменальні перемоги на полі бою – подвиги, які дивують весь світ. Але відразу після цього появляється

невміння використати досягнення цього героїзму для спільного блага, для побудови своєї власної справедливої держави. І тут знову проблема цінностей. Українці вміють помирати для своєї вітчизни, але не вміють для неї працювати – щоденно і в єдності.

Нам необхідні ідеї Реформації – акцент на щоденній копійці праці як великій цінності людського життя. Героїзм можна виявляти не тільки на війні, а й на робочому місці.

Ще одна проблема – перманентна втрата національних еліт. З кінця XVI століття українці втрачали на користь інших народів (передусім Польщі й Росії) найкращі таланти, найздібніших людей. У часи комунізму таких людей знищували фізично. Сьогоднішня еміграція продовжує цей доленосний процес.

– Чи може з України початися трансформація Європи, про що навіть європейці іноді згадують?

– Хотілось би. Нема нічого неможливого для Бога. Але Господу потрібні люди, здатні побачити Його план для України і всієї Європи і повністю посвятитися для реалізації цього плану. До цього часу важко сказати, чи можемо ми у цій сфері щось серйозне запропонувати Європі.

До Реформації досвід багатьох країн – Німеччини, Швейцарії, скандинавських країн – також був негативним. Але появився критична маса людей, які були носіями цілком інших цінностей, ніж ті, що панували в суспільстві. І цей факт розвернув хід історії. Це можливо і в Україні. Якщо євангельські християни усвідомлять свою місію, приймуть цілісне Слово Боже для всіх сфер життя, будуть реально жити згідно з ним.

– Що українцям потрібно знати про Реформацію?

– Реформація як духовний процес – це повернення людини, Церкви і суспільства до початкового Божого плану. В основі цього поняття лежить слово «форма». І особистість, і Церква, так само, як і суспільство, мають тенденцію до постійної деградації – втрати початкової форми. Їм необхідна постійна ре-форма-ція, її відновлення. Одним з основних лозунгів Реформації була латинська фраза Ecclesia semper reformanda (лат. «Церква завжди

повинна реформуватися»). Ця фраза загальновідома, але мало хто знає її другу частину: secundum verbum Dei («згідно зі Словом Божим»).

Церква завжди повинна реформуватися відповідно до біблійних стандартів. Розуміння першої частини без другої призводить до зайвої орієнтації на прогрес. Друга частина нагадує про фундамент, а також показує Реформацію як консервативне явище (консервативне в плані теології і цінностей, але новаторське в плані комунікації).

– Сьогодні Церкви в Україні користуються високим рівнем довіри. Чи зможуть вони відіграти ключову роль у реформуванні всього суспільства?

– Оглядаючись на історію різних країн, ми бачимо, що саме Церква відіграла основну роль в переломні і кризові періоди в багатьох країнах. У тій же Америці глибоким суспільним перетворенням передували великі пробудження. Перше пробудження передувало американській незалежності, друге – відміні рабства. В американських світських підручниках з історії США йдеться про ці пробудження як про двигуни соціального прогресу.

У Польщі у другій половині XX віку саме католицька Церква була силою, яка допомогла полякам вберегтися від комунізму. Церква була носієм національних цінностей. І хоча в польських школах викладався марксизм, люди в церкві чули правду про свою історію і культуру, саме там знаходили свою totoжність.

Українці з часів Майдану перебувають у відчайдушному пошуку соціальної групи, спроможної бути носієм цінностей і світогляду, який показує дорогу національного відродження. Теоретично євангельська Церква України найкраще годиться для цієї ролі. Однак є кілька «але».

По-перше, християнам необхідно набутися цілісного біблійного світогляду – побачити не тільки церковне життя з точки зору Біблії, а й всі сфери життя згідно з задумом Творця. Адже Господня земля і все, що її наповнює.

По-друге, необхідно зайнятися формуванням професіоналів з християнським характером. Церковним лідерам необхідно побачити, що їх місія виходить далеко за стіни церковних споруд. Церкві потрібно усвідомити своє місце в історичному процесі. Кажучи мовою Нового Заповіту – розпізнати ознаки нового часу. Дати духовну оцінку процесам, що відбуваються навколо, адже «духовна людина судить усе», а також застосовувати правильні дії, навіть якщо вони будуть «проти течії».

– Хто може очолити Реформацію? Чи є в Україні такі лідери?

– Щоб Реформація відбулася, необхідне правильне лідерство. У XVI столітті саме це стало потужною її стороною. Одна Женевська академія, що випустила цілу плеяду найсильніших реформаторів, чого варті! Хочеться бачити українських пасторів, які успішні у своєму духовному впливі на країну так, як у XVIII столітті пастор Джон Візерспун, який допоміг реалізуватися кільком десяткам видатних американських політиків і громадських діячів.

Не може бути й мови про справжню Реформацію без євангельської інтелігенції.

Без теологів, вірних Біблії і перевіреній часом християнській традиції, які зможуть дати богословський аналіз сучасності, як це свого часу зробили реформатори. На мій погляд, євангельська інтелектуальна парадигма в Україні легко піддається секулярним впливам. І не дивно, оскільки 70 років в сфері гуманітарної науки було тотальним пануванням марксизму.

– Сьогодні Європа користується плодами Реформації, але все більше забуває про духовні основи свого успіху. Наскільки важливо згадати про принципи Реформації, адже вони ключові і для західноєвропейської культури, демократії і ринку.

– Духовний процес – складний процес. Історія – також складний процес, у ній прослідковується закон сіяння і жнив. Ще недавно в Швейцарії, Голландії, Британії, Скандинавії і ще більшою мірою в Америці християнський світогляд мав величезний вплив на менталітет людей. Сьогодні процеси дехристиянізації в цих країнах зашкалюють! Наступні покоління все ще користуються соціальними благами – це біблійний закон. Але якщо зрізати тюльпани і покласти їх у вазу з водою, вони проживуть лише деякий час. Відірвані від коріння, вони загинуть. Саме це відбувається нині із західною культурою. Важко говорити про майбутнє, але постмодернізм разом з його деконструкцією – це те саме засихання тюльпанів.

– Чи слід очікувати, що в сучасному суспільстві повториться реформаційне пробудження XVI століття, адже наш постмодерністський світ – це зовсім інша соціальна реальність, в якій релігія вже не є єдиним і домінуючим носієм світоглядних орієнтирів і духовних скарбів, а інтенсивність релігійних пошуків рідко сягає рівня відчайдушного пошуку спасіння в пізньому Середньовіччі.

– Людина, смерть, життя, любов, гріх – незмінні, як і 200 років тому. А постмодернізм – це не просто який фатум, це наслідок. Це духовний і душевний стан, це настрої. Це настрої декаденства, переїдання, споживання. Людям наділо жертвувати собою для наступних поколінь. Якщо Бог помер, правди нема, нема добра і зла, відсутній ідеал – залишається їсти, пити і гуляти, тому що завтра помремо. Якраз Реформація тісно пов'язана з постмодернізмом. Вона і є відповіддю на безнадійність, яку він приніс. Але потрібно знову, як і 500 років тому, повірити. Sola fide.

– Чи не спрощує Церква важливість Реформації, зводячи її лише до якихось народних гулянь і фестивалів під якимось брендом?

– Якщо Церква зводить Реформацію до народних гулянь – це імітація. Але що робив Мартін Лютер? На народні пісні він накладав християнський текст. Він друкував брошури розмовною мовою. Про складне реформатори вміли говорити просто. Нам потрібно зробити ідеї Реформації доступними, використати лозунги, образи, інколи схеми, які легко повторити. Про Реформацію треба говорити сучасною мовою, оскільки вона актуальна й сьогодні. Таким чином допоможемо всім християнам прищепитися до світогляду

Реформації. Адже вона – не для вузького езотеричного клубу, а для всієї Церкви, для всього суспільства.

– Чи потрібно протистояти популістським прагненням політиків піаритися на цій події? Якщо так, то як? Якщо ні – чому?

– В історичній Реформації політики мали свою чималу участь – королі, князі, магістрат, на наших землях – князь Микола Радзивіл Чорний. Не було би указу президента – найімовірніше, масштаб святкування був би незрівнянно меншим. Те, що народний депутат-християнин Павло Унгурян очолив оргкомітет – чудово. Його участь в популяризації ювілею Реформації в Україні неоціненна. Але його, як і всіх християнських лідерів, очікує екзаме: наскільки вони будуть носіями цінностей Реформації? Адже в політиці завжди безліч спокус. З другого боку, необхідно, щоб Реформація проявилася в нових політичних силах, які принесуть в українську політику справжні християнські ідеї. Нам потрібні політики, які поєднували би цілісний біблійний світогляд, християнський характер і професіоналізм.

– Будь-які зміни, а тим більше радикальні і масштабні, не можуть проходити безболісно і безконфліктно, вони завжди включають елемент протистояння. До чого повинні бути готовими Церкви і суспільство в цілому?

– Кілька століть тому реакцію на Реформацію стали релігійні війни, хоч насправді вони мали під собою політичну основу. Сьогодні інші часи, але все одно українці не зможуть безболісно перейти до того суспільства, якого вони хочуть. Національне відродження неможливе без серйозних зусиль, посвячення. На сході країни щодня гинуть українці. Своєю кров'ю вони показують, що вільна Україна – це величезна цінність, за яку варто віддати своє життя.

Економічні реформи також будуть дорого коштувати українцям. Кожна країна центральної Європи, яка з соціалізму перейшла в капіталізм, переживала цей процес не безболісно. Будуть суспільні потрясіння, і якраз тут важлива роль Церкви – допомогти, підтримати народ, бути голосом вітхи, надії. Нема нічого прекрасного, що давалося б дешево, а дешеве ніколи не ціниться.

– Які найбільші загрози для реформації України?

– Їх багато. Це і можливість втрати єдності між Церквами, і можлива неправильна богословська парадигма Реформації, і інтелектуальні лінощі християн тощо... Хочу перефразувати лозунг з Майдану: «Реформації – так! Імітації – ні!». Найголовніше – щоб реформація – повернення до Христа і Його Слова – відбулася в кожному з нас. А потім і в наших церквах. І звідти вже зовсім недалеко до реформації всієї України.

– Ви вважаєте себе реформатором?

– Не мені судити. Одне можу сказати: я люблю Бога і люблю Його Царство. Воно для мене дуже реальне і не абстрактне. Я радий, що можу через віру бути його громадянином, що можу служити цьому невидимому Царству в такий цікавий час. Розмовляла Юлія Долматова. Прес-служба Асоціації «Еммануїл».

ЯК РЕАГУВАТИ НА КРИТИКУ?

Кажуть, у житті неможливо уникнути трьох речей: смерті, податків і критики. Критика, згідно з тлумачним словником, – це «розгляд і оцінка чогось чи когось з метою виявлення та усунення вад і хиб». Здебільшого ми стикаємося з критикою тоді, коли найменше її очікуємо.

Ми не можемо контролювати появу критики, але можемо контролювати свою реакцію на неї.

Іноді критику треба відкинути

Кожен християнин перебуває на полі духовної війни. Наша боротьба – не «проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12).

І тому ворог намагається використовувати людей, щоб зруйнувати, збентежити вас і зупинити,

щоб ви не діяли за волею Божою. Тому в критиці потрібно розглянути підступи ворога і відкинути її! Не дозволяйте безпідставній критиці зруйнувати вас.

Іноді критику треба прийняти

Подивімося правді в очі. Ми – не ідеальні! Ми всі допускаємо багато помилок. Бувають моменти, коли ми не прислухаємося до порад Духа Святого, а керуємося лише земними інтересами.

І зовсім не обов'язково критика походить від

людини, якою скористався ворог. Дуже часто Бог таким чином зупиняє нас.

Критику треба перевірити

І найперше, що треба зробити, – озвучити її Богові в молитві. Попросити Його показати ясну картину

в такі критичні моменти, щоб Він утішив вас, коли вам потрібен захист від ворога, і викрів, коли іншим людям потрібен захист від вас.

Перевіряйте критику Біблією – Бог не буде говорити через когось словами, які суперечать Його Слову.

Шукайте мудрої поради. Люди, яких ви любите і яким довіряєте, зможуть захистити вас від руйнівних слів, але також зможуть сказати вам, коли ви помиляєтеся і вам варто щось змінити.

Хтось сказав: «Критики легко уникнути, коли ти нічого не говориш, нічого не робиш і взагалі ти ніякий». Тому якщо ви робите щось важливе і значиме, на вашій дорозі обов'язково появиться критика. Головне – правильно на неї реагувати.

І СЛОВОМ, І ДІЛОМ: СОЦІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ ВОЛИНСЬКИХ ПРОТЕСТАНТІВ

Допомога неповносправним – один із напрямків соціального служіння волинських євангельських християн-баптистів. Історія реабілітаційного центру «Агапе» церкви «Фіміам» (с. Боратин Волинської області) розпочалася і трагедія в луцькій родині Сергія та Наталки Большуків у 2001 році: після ДТП Наталія опинилася в інвалідному візку. Півтора року у лікарнях та важкий шлях реабілітації жінки засвідчив: українська медицина не спроможна допомогти у відновленні після важких спинальних травм. Тож у подружжя виникла ідея створити центр, де б займалися індивідуально з кожним його пацієнтом.

У червні 2016 року центр «Агапе» прийняв пер-

ших пацієнтів. Тут допомагають реабілітуватися після травм спини і шиї, черепно-мозкових травм та інсультів. Працюють ерготерапевти – фахівці поки мало відомі в Україні спеціальності, які допомагають відчувати і зрозуміти своє тіло по-новому, фізіотерапевти, психолог та логопед. Фахівці «Агапе» навчалися за кордоном, а нині передають здобутий досвід, навчаючи інших фізіотерапевтів. Центр розрахований на перебування одночасно 24 пацієнтів.

Екскурсію нам проводить один із них, Олександр. Розповідає: отримав важку травму шийного відділу хребта під час невдалого пірнання. Просторий хол, столи, відсутність порогів, сенсорні двері, у кімнатах – кнопки виклику, сучасні функціональні ліжка, тераси – до дрібниць продумано все, щоб людина почувалася цілком вільною і самостійною. Не становить проблеми і погуляти на території центру, скориставшись ліфтами і пандусами вийти на вулицю.

«Тут ламаються усі стереотипи, – каже Олександр, – тут я усе можу сам, і ці маленькі перемоги настільки надихають, що ти справді відчуваєшся цілком повноцінно».

«За рік у нас пройшли реабілітацію 60 пацієнтів, – розповіла виконавчий директор центру «Агапе» Ганна Лещук. – Лише 40 відсотків вартості перебування у нас оплачують самі пацієнти або їхні родини, 60 відсотків – це благодійна допомога. Ми відкриті до співпраці. Не жалійте людей на візках, ставтеся до них як до рівних. Спілкуйтеся завжди на рівні очей, не лінуйтеся присісти. Їм потрібні підтримка та розуміння, а не жалість».

«Агапе» з грецької перекладається як «жертва любові». На стіні центру – дерево, яке розповідає про всіх, хто доклався фінансовою допомогою або своєю працею до створення центру. Це дерево і надалі продовжує рости.

Одне із найскладніших психологічно служб – опікуватися людьми похилого і старечого віку, адже вимагає смирення, особливого терпіння і розуміння їхніх потреб. Дім «Віфезда» для жінок, які лишилися самотніми і безпомічними на схилі літ, діє при церкві «Свята Трійця» християн віри євангельської у Новолинську. Сьогодні тут мешкають 16 бабусь, семеро з яких – лежачі.

«Будинок заснований у грудні 1998-го і волею

Божою ми працюємо досі», – розповідає адміністратор дому милосердя Світлана Роземпольська. – «Нерідко буває й так, що і родина є, але доглядати стареньких нікому. Наші мешканки переважно похилого віку, але зараз у нас живе й жінка 1958 року народження, яка повністю паралізована. Намагаємось узяти всіх, хто цього потребує, однак існує черга. Господь поклав мені у серце бажання допомагати таким людям з юних років, тому що в моїй родині було багато хворих, я доглядала і маму, і батька, і тітку. Маю навик в цьому. Починала з того, що приходила сюди читати стареньким Біблію. А потім зважилася бути відповідальною за таке служіння. Хоч це дуже нелегка справа, але це – Господнє покликання, і Він дає мені силу».

Нині у «Віфезді» мешкає і сестра засновника цього дому, пастора Василя Вронського, 91-річна Надія Вронська. Старенька розповіла, що сім'ї не мала, але дякує Господу за довге життя і хороше ставлення на схилі літ. «Мені не було й 20, як залишилась без матері. Лягли на плечі турботи про

молодших братів і сестер, стала для них мамою. 9 років працювала в колгоспі, потім – у пологовому будинку сестрою-господинею, допомагала в операційній. Тут доглядають за мною, добре годують, підтримують».

У домі милосердя «Віфезда» працює 10 людей: доглядальниці, кухонні працівниці, медсестра та, за потреби, підопічних відвідує лікар. Усі мешканки забезпечені хорошим доглядом та чотириразовим харчуванням. Стає в нагоді і спеціальний зовнішній ліфт-підйомник, завдяки якому просто спуститись на прогулянку у двір. За 19 років тут доглядали і провели в останню путь 78 жінок.

Родинним затишком, атмосферою добра і любові зустрічає усіх центр захисту дітей «Ковчег». Історія цього служіння переплітається з історією самого шахтарського міста Новолинська. Наприкінці 90-х – на початку 2000-х років воно переживало кризу: закрились шахти та завод, на якому працювало понад п'ять тисяч осіб. Як наслідок – поширились наркоманія та алкоголізм, багато людей змушені були їхати на заробітки. За таких обставин постраждали діти, які залишились без батьківської опіки та належного сімейного виховання.

Керівник дитячого центру Лілія Вакуліна розповіла: «Моє служіння розпочалося 14 років тому із пропозиції пастора Олександра Дудіка, який бачив ситуацію в нашому місті. Діти приходили до церкви, були голодні і їх просто годували, але далі вони поверталися у свої домівки, де було брудно, незатишно, були погані компанії. Ми розуміли, що це не вихід і потрібен будинок, де дітки могли б перебувати в атмосфері любові, спокою та розуміння».

«Було страшно, але мені допомогло прийняття живого Бога, – каже пані Лілія. – Я відчула, що маю

свою місію в житті. У нас не було нічого – ні приміщення, ні грошей, ні спонсорів. Я ходила в кризові сім'ї, спілкувалась. Часто діти залишалися із бабусями та дідусями, жили на вулицях, ночували в підвалах. Допоміг наш міський голова, завдяки якому ми отримали приміщення в безоплатну оренду. Це був звичайний барак, в якому колись розташовувався гуртожиток. На той час воно пустувало. Тут провалювалась підлога, горіла проводка, сипалась штукатурка. Своїми силами ми розпочали ремонт і потім запросили перших діток. Спочатку їх було 10, потім – 15, а згодом 30. Зараз мені важко провести межу між особистою сім'єю та цим служінням. Воно стало усім моїм життям».

Нині в дитячому центрі «Ковчег» – 24 дитини. Деякі вихованці повернулися сюди вже вихователями, деякі навчаються в коледжах та університетах, деякі вже мають власні сім'ї. Затишні спальні, зручні санвузли, навчальні та ігрові кімнати, їдальня, з навчанням допомагає педагог – сьогодні тут чекають усіх, кому потрібна підтримка. «Проте, – наголошує Лілія Вакуліна, – нагодувати і прихистити дитину – це ще не все, що їй потрібно. Їй необхідна сім'я, її рідні батьки, тому ми працюємо також з ними, намагаємось збудувати здорову сім'ю і повернути до неї дітей». Брати опіку над дітьми в центрі «Ковчег» за законодавством не можуть, тому якщо батьків позбавляють їхніх прав, діти потрапляють у державні притулки, тож робота із родинами надзвичайно важлива.

У «Ковчезі» журналісти мали можливість поспілкуватися з подружжям, які узяли на вихован-

ня прийомних дітей. Зокрема, через сім'ю Ольги та Анатолія Сукачів їх пройшло 16. Ще вони виховали чотирьох власних, біологічних синів.

У церкві «Ковчег» християн віри євангельської (м. Новолинськ) завершуються будівельні роботи, але ця будівля вже вражає своїми масштабами. Варто зауважити, що 10 відсотків населення 50-тисячного міста Новолинська – протестанти. У майбутньому тут діятимуть багато соціальних програм, а в рамках прес-туру журналістів запросили для того, аби розповісти про діяльність із реабілітації нарко- та алкозалежних. Нині при церкві діють вісім центрів, один із яких – жіночий. За 20 років служіння реабілітацію пройшли тисячі людей.

У селі Заозерному Любомльського району, на мальовничому Поліссі, поруч із сосновим лісом та Малим Згоранським озером розташувався ошатний ретрит-центр церкви «Фіміам». Сучасна споруда із комфортними кімнатами постала трохи більше двох років тому, проте за цей невеликий період тут вже відбулось 100 заходів, які відвідали шість тисяч людей.

Керівник ретрит-центру Юрій Карплук розповідає, як розпочиналось таборове служіння: «Починаючи цю працю 20 років тому, ми пройшли через різні етапи. Спочатку просто орендували приміщення, і з роками це ставало все складніше зробити,

тож ми почали проводити наметові програми. Протягом восьми років – на озері Сушибаба. Ми й не сподівалися, що в нас колись буде такий великий і гарний центр. Ніколи навіть всерйоз не обговорювали, що будемо мати своє приміщення і територію, хоча постійно мали прикрі ситуації з відпочивальниками на озері. Одна з особливостей появи ретрит-центру – ми не шукали можливостей збудувати його, але можливості знайшли нас самі. Меченат запропонував нам придбати землю під наші табірні програми, а далі – розпочати будівництво, яке ми завершили за півтора року. Нині проводимо щороку вісім табірних програм: для дітей, підлітків, молоді, табори для людей з особливими фізичними потребами – один для дорослих і один для дітей. Соціальні програми центру також включають сімейні ретрити, зокрема для учасників АТО».

Ретрит – це усамітнення для духовної роботи над собою. У невимушеній атмосфері, біля каміну чи після активного відпочинку відвідувачі ретрит-центру збираються, щоб поговорити про Бога. Тут, далеко від спокус цивілізації та метушливого міського життя, сама природа спонукає замислитися про Господні справи і наше життя.

Доктрина здоров'я – одна з найважливіших для

деномінації християн адвентистів сьомого дня. «Церква міста Ковеля, – каже пастор Володимир Мелись, – одна з найкращих, задіяних у служінні у сфері здоров'я. Звісно, ми не займаємось безпосередньо лікуванням і не надаємо медичних послуг, діяльність спрямована на профілактику і збереження фізичного здоров'я. Ми розуміємо, що в ньому – майбутнє нашої церкви, країни, дітей і нації загалом. Нещодавно наша церква реалізувала проект спільно з американською клінікою «Ломалінда» для воїнів АТО зі стоматологічного лікування у Луцьку та Ковелі».

При вході в дім молитви нас зустрічає магазин здорового харчування, де радо проконсультують і порадять, як правильно харчуватися. Ще у медичному центрі проводять кулінарні класи, де навчають готувати здорові страви.

Ковельські адвентисти пропагують активний спосіб життя, тож можна долучитися до клубу скандинавської ходи, допомагають позбутися тютюнової залежності. У центрі працюють невролог та масажист. У приміщенні дому молитви журналістів також запросили відвідати виставку здоров'я, де можна дізнатися про вісім пріоритетів здорового життя, придбати літературу про здоровий спосіб життя і профілактику хвороб.

Любов і добро, милосердя та прощення, самопожертва і відкритість для всіх – чесноти, які християни своїм життям втілюють в реальність. Волинські протестанти здійснюють соціальну роботу для слави Бога, Який дає покликання і сили для служіння. Допмагають тим, кому потрібна підтримка в пошуках себе, у боротьбі з залежностями та важкими обставинами життя, опікуються дітьми і поширюють християнські цінності, а отже – роблять наш світ кращим. Їхні двері і серця відкриті для кожного.

Лариса Андрійчук.
РІСУ.

ЛЮДИ ПРАВДИ У СВІТІ ФАЛЬШИВИХ НОВИН

Фейкові новини – одна з найактуальніших тем у нашій культурі. Коли одна з топових новин на USA Today розповідає про те, що у когось виглядає спідня білизна, ми розуміємо, як низько впали медіа. Але фейкові новини – це не лише проблема медіа-індустрії чи сучасної культури. Це виклик, який безпосередньо стосується християн, адже ми живемо у світі, який має альтернативний погляд на правду ще з часів Едемського саду.

Зростаюча проблема неправдивих новин надає пасторам та церковним лідерам чудову можливість вчити та закликати християн бути більш розважливими щодо інформації, яку вони споживають. Ми маємо допомогти людям мислити більш критично про світ, у якому вони живуть.

Не все є правдою тільки через те, що воно задовольняє наші вподобання. Не все є неправдою тільки через те, що воно не задовольняє наші вподобання. Як християни, ми віримо в надприродні речі, але це радикальним чином відрізняється від віри в брехню.

Потрібно пам'ятати, що те, що ми називаємо «Доброю Новиною» (що Бог став плоттю, народився від діви, прожив безгрішне життя, помер, воскрес із мертвих), світ називає «фейковою (неправдивою) новиною».

Що ж робити у зростаючому потоці фальшивих новин, щоб не стати частиною цієї руйнівної повені, яка змиває за собою порядність? Як жити згідно із закликом апостола Павла у Посланні до філіп'ян 4:8 – «Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це»? Ось кілька речей, які може робити кожен з нас.

Ніколи не діліться інформацією, яку не можна перевірити

Інтернет – це двосторонній меч. Правдива і неправдива інформація дуже тісно переплетена. Тож мисліть критично і перевіряйте факти. Не поширюйте інформацію, яку можна знайти тільки на сайтах з сумнівною репутацією. Якщо маєте сумнів у правдивості новини, зверніться до провідних видань, які пильнують свою репутацію і не стануть поширювати чулки.

Не поширюйте інформацію, яку можна

знайти тільки на сайтах із сумнівною репутацією

Наприклад, якщо ви читаєте про те, що пастор був заарештований за проповідь проти одностатевих шлюбів, на сайті на взірць RightWingPatrioticAntiHillaryNews.info, то не тисніть кнопку «Поділитися», поки не перевірите це у провідних виданнях. Якщо ця подія справді відбулася, то про це напишуть на FOX News, CNN, ABC і т.д. Якщо ці інтернет-видання про це не писали, значить, скоріше за все, цього не було. Ми не зможемо жалітися на фейкові новини, якщо самі будемо провідниками таких новин.

Переконайтеся, що інформація, якою ви ділитесь, не є наклепом на людей

Не діліться історією, якщо вона далека від правди. Якщо щось виглядає занадто необґрунтованим, то найімовірніше воно таким і є. Недобре поширювати чулки, наклепи, лити бруд на людей тощо.

Ісус наказав нам поводитися з іншими так, як би ми хотіли, щоб вони поводитися з нами. Бо інакше ми будемо нічим не кращими за жовту пресу.

Інформація, яку ви поширюєте, – це індикатор вашої духовності

Ми – люди правди. Коли люди правди беруть участь в обміні неправдивою інформацією, то не лише завдають шкоди іншим, але й шкодять своїй особистій репутації та свідченню про Христа. Фактично, наша легковірність шкодить цілій групі людей, яких називають «віруючими». Бо християни виглядають не зовсім розумними, поширюючи дешеві фейкові сенсації.

Ми поширюємо достовірне Євангеліє. Не потрібно кидати тінь на істину, поширюючи обурливі фальшиві новини про політичного кандидата, якого ми не любимо. Це просто

створює ще одну перепону між грішником і Спасителем. Ми повинні бути людьми, які розповідають світу про те, що істина робить нас вільними. Як ми можемо бути успішними в тому, щоб пропонувати людям свободу через істину, коли наші сторінки у соціальних мережах всіяні фейковими історіями?

Попросіть вибачення, якщо ви стали частиною проблемної ситуації

Якщо те, чим ви поділилися в соціальній мережі, виявилось неправдою чи фальшивою новиною, попросіть вибачення за те, що стали частиною обману. Не виправдовуйте свою легковірність, візьміть відповідальність за свою необачність.

Бути людьми правди – означає прибирати там, де ти насміївся.

Нікому не подобається говорити, що ти був неправий. Це незручно. Тому визнання власної неправоти застереже від повторення такої помилки в майбутньому. І засвідчить людям, що для вас істина важливіша за сенсацію. Відповідальна поведінка стане добрим особистим свідченням.

Як не потрапити у пастку фальшивих новин?

По-перше, почніть користуватися здоровим глуздом.

По-друге, використовуйте розсудливість і проникивість, яка приходить з Духом істини.

І наостанок задайте самі собі запитання: чи має ця новина якесь значення? Чи не є заголовок статті настільки сенсаційним, що заслуговує бути розміщений на сторінках «жовтого» видання? Чи це твердження обґрунтоване, чи воно лише здається таким, аби задовольнити моє негативне ставлення до людини, про яку йдеться в історії?

Зазвичай ми отримуємо новини з кількох джерел. Це не означає, що всі вони говорять однаково про одні й ті самі події. Але якщо новина правдива, то вона, найімовірніше, з'явиться у декількох провідних виданнях.

Пам'ятаймо, що ми слідуємо за Тим, хто назвав Себе Істиною. Ісус сказав Пилатові, що прийшов, щоб свідчити про істину. І запитання Пилата: «Що є істина?» актуальне і для нашого часу. Не дозволяймо фальшивим повідомленням цього світу перемішуватися з Істиною.

ПОЛТАВЩИНА ДЯКУЄ БОГОВІ

16 вересня 2017 р. у місті Пирятині на Полтавщині у місцевій церкві ХВЕ відбулося Свято подяки Богам за врожай.

місцевій церкві за співпрацю, допомогу в розбудові міста, у відродженні духовності, висловив сподівання, що діяльність місцевої церкви буде надалі розвиватися, чому він усіляко буде сприяти.

Воно було приурочене до Дня міста, яке тоді ж відзначалося в Пирятині. Тому Свято подяки церква вирішила провести прямо на площі перед домом молитви.

Окрім місцевих християн, були гості з інших церков: Миргорода, Чорнух, Гребінки, деяких інших селищ. Від самого ранку вже був виставлений столик з безкоштовною християнською літературою, запрошеннями. Перед домом молитви можна було випити чаю чи кави з тістечками, цукерками. На батутах увесь день стрибали місцеві дітлахи. З колонок на всю площу лунали християнські пісні.

Свято відвідали адміністрація міста, телебачення. Міський голова Олексій Рябоконт розпочав свій виступ з голосного привітання: «Слава Ісусу Христу!». Він подякував

Упродовж усього зібрання лунали пісні, вірші, стислі привітання гостей, служителів церков. Із заключною проповіддю виступив пастор Чорнухинської церкви Сергій Андрущенко. Потім був святковий обід.

Бог ясно благословив це свято. Справді, дуже добре, коли ми можемо ось так збиратися, святкувати, дякувати Богам. Згадалось місце зі Святого Письма, з Дій святих апостолів, як перші християни збиралися разом і «поживу прийма-ли із радістю та в сердечній простоті...» (Дії 2:46). Щось подібне було й на цьому святі. Християни церкви ХВЕ міста Пирятини подали гарний приклад для інших церков щодо організації таких святкових заходів.

Геннадій Андросов.

ДРУЗІ ІЗ ВРАЖАЮЧОЮ ВІРОЮ

«І ось люди на ложі принесли чоловіка, що розслаблений був, і намагалися внести його, і перед Ним покласти. Не знайшовши ж кудю пронести його з-за народу, злізли на дах, і крізь стелю спустили із ложем його на середину перед Ісуса. І, побачивши їхню віру, сказав Він йому: «Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої!» (Лк. 5:18-20).

Приятелі не збиралися залишати свого друга без зцілення. І він одержав від Ісуса не лише зцілення, а й прощення гріхів. У них була віра, що переважала будь-яке розуміння. Вони не збиралися приймати негативну відповідь.

Усім нам варто оточити себе друзями з такою вірою. Друзями, які стоятимуть за нас, коли ми віримо в неможливе, тому що Слово Боже говорить: «Щодо того того «коли можеш», – то тому, хто вірує, все можливе!» (Мр. 9:23).

Нам потрібні друзі, коли нас мучить хвороба, коли справа доходить до розлучення і виникають проблеми з роботою. Друзі, які стоятимуть з нами у вірі в те, що світ буде вважати неможливим.

Нам потрібні друзі, які будуть стояти твердо за нас і з нами, коли часи стають важкими, коли виникають проблеми з дітьми і взагалі не ладиться життя.

Нам потрібні друзі з великою вірою, які будуть підбадьорювати нас і молитися з нами, щоб зробити неможливе можливим.

Нам потрібні друзі, які не будуть розпускати чулки, наговорювати або осуджувати, а стоятимуть у вірі, що ґрунтується на Слові Божому.

Як знайти таких друзів? Дуже просто – треба самому стати таким для інших.. Ми придбаємо друзів тоді, коли будемо

любити ближнього, як самого себе, коли будемо доброзичливими, люблячими і будемо молитися за людей.

В Ісуса були такі друзі. І був особливий близький учень, якого Ісус дуже любив (Див. Ів. 13:23). Дослідники вважають, що цим учнем був, ймовірно, Іван. В Його найближчому оточенні були також троє друзів – Яків, Петро та Іван. У 5-му розділі Євангелія від Марка читаємо, що Ісус не дозволив зайти до кімнати, в якій Він воскресив дівчинку з мертвих, нікому, окрім її матері, батька та Свого найближчого оточення.

Ми можемо, як і Спаситель, оточити себе віddаними друзями з сильною вірою. Вони можуть бути нашими наставниками, духовними батьками або партнерами. Для декого з нас найкращий друг – дружина чи чоловік.

Наші друзі – це наше молитовне оточення. Вони завжди готові стояти за нас у молитві і не дозволять нам впасти.

Кого ви хочете бачити поруч у разі необхідності? З ким ви хочете бути в дорозі, яку не бажали проходити? З ким ви будете разом вірити в дива, про які говорить Біблія? З ким ви хочете стояти у вірі? Просіть Господа послати в ваше життя таких друзів.

НА РОБОТУ – ІЗ ЦІЛЛЮ

У середньому людина проводить близько 70 000 годин на роботі. Це значна частина життя, і все ж виявляється, що багатьом з нас це не приносить радості.

Нас виснажує одноманітність. Ми не відчуваємо радості в тому, що робимо. І ми ловимо себе на думці, чи комусь взагалі потрібно те, чим ми займаємося...

Біблія не залишає нас в невіданні щодо цього. Більше того, вона дає відповідь вже на першій сторінці. Нехай це змінить ваш погляд на своє покликання і допоможе якомога краще використати час.

Ціль

Бог створив людей, щоб вони панували над світом. Вони не були створені, щоб весь день відпочивати, вештатися магазинами чи грати у відеоігри. Люди були створені, щоб працювати. Плутанина навколо роботи виникає через плутанину в тому, як ми створені і для чого. Бог турбується, щоб ми усвідомили: робота – це життєво важливий компонент нашої істоти.

Дуже багато молодих людей думають, що життя дане для того, щоб одержувати задоволення і працювати якомога менше. Але Біблія підносить таким людям сюрприз: Бог створив нас, щоб ми працювали. Тож коли ми працюємо, ми не повинні думати, що проходимо мимо цілі. Насправді ми робимо те, для чого Бог нас створив!

Привілей

Управляти Божим творінням – неймовірна відповідальність. Псаломістєць був

у страху й трепеті, що Бог довірив йому худобу дрібну та кибів (Пс. 8:7-9). Так само й наші робочі місця надають можливість управляти тим, що створив Бог. Ми маємо можливість панувати над речами, які належать Богам. Так що назвіть стілець, на якому ви сидите, своїм троним.

Бог не дав нам необмежену владу. Він визначає, як ми повинні працювати. Ми повинні робити це як носії Його образу. Ми створені, щоб відображати те, Хто Він і що Він робить, Його силу і Його панування.

Добро

Люди створені за образом Божим, і якби не чіткі вказівки в Біблії (1 М. 1:26), ймовірно, ми були би спантеличені, до чого це поведіння: Всемогутній Бог, Той, Хто не повинен і не зобов'язаний працювати, робить щось, чого ми ніколи не робили би на Його місці, – Він працює! Він створює світ!

На самому початку Біблії ми бачимо темний, безформенний і порожній світ. Потім Бог приносить світло, життя і порядок. Він наповнює світ добром. Його панування благословляє світ, і, чинячи це, Він подає людям приклад для наслідування і відображення.

Ваша робота – це можливість відображати Бога в тому, щоб приносити добро, порядок, світло і життя іншим.

Зауважте, що Божа праця в створенні зовсім не виглядає нудною і монотонною. «І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, – вельми добре воно!» (1 М. 1:31). Коли ми бачимо Божу мету і вволюємо Його задум, то наше ставлення до роботи буде відображати Його ставлення. Ваша робота може бути радістю!

Благословення

Бог дає Своїм людям можливості робити те, що Він велить. Після створення (1 М. 1:26), Він благословляє їх на це (1 М. 1:28). Один із аспектів такого благословення – різноманітність дарів. На сторінках Біблії згадується багато професій. Це допомагає нам побачити, як ясно Бог благословляє людей для роботи і поширення добра.

Уявіть собі світ, в якому всі мають однакові дари. Що було б, якби всі стали спортсменами або бухгалтерами? Як збіднів би світ без великих кухарів, співаків, менеджерів, письменників, учителів, агентів з нерухомості, підрядників і електриків! Боже благословення дозволяє людям торкатися всіх безформених і порожніх сфер життя і нести туди добро. Це добро повинно всім дарувати радість, і коли ми це робимо, ми починаємо відчувати справжню радість в праці, прославляючи Бога і служачи іншим людям.

Надія

Багато хто, не маючи цілі і мотивації в роботі, не має надії на щось краще в майбутньому. Але Ісус Христос на Голгофі переміг темряву, смерть і гріх, і Він дає мету і надію для всього, що ми робимо. Ваша праця – це можливість жити у світлі спасительної праці Божої, це невичерпний запас надії, відваги, сили, витривалості і мети.

У Бога є благі цілі для нашої роботи, і коли ми дивимось на Нього, це допомагає нам побачити, що наша праця справді має значення. Це не другосортне життя. Це найважливіший елемент тієї причини, через яку Він створив нас.

Віктор Котовський

БУТИ ДОСКОНАЛИМ

«А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість...» (Гал. 5:23) Підйом до вершини досконалості починається з найпростішого і найдоступнішого – зі стриманості. Наступним кроком буде лагідність. Врахування синонімів дозволить нам чіткіше зрозуміти зміст цього поняття: покірливість волі Божій, м'якість, спокій. Неважко уявити того, хто відзначається цією рисою характеру. Це людина недражлива, врівноважена, некваплива у діях, доброзичлива, приємна у спілкуванні, поступлива, не егоїстична, має відкрите серце до потреб інших людей, готова допомогти. Ап. Павло заповідає всім вірним Христовим, щоб «нікого не лихословили, були миролюбні, й милостиві, виявляючи повну лагідність до всіх людей» (Тим. 3:2).

До досконалості веде нас Бог, у Нього є для цього певні методи. Над собою мусить працювати і людина – у міру своїх можливостей. Що вона може, якщо бажає щось змінити у своєму характері? Приміром, їй дуже дошкуляє власна дражливість, і вона хоче позбутися цього. Їй треба вправлятися у стриманості, докладаючи всіх наявних сил. Поступово виробляється звичка тримати себе в руках. Хороша звичка – річ цінна, але, на жаль, не стійка, при серйозному випробуванні людина не витримує навантаження, зривається. Але славний наш Господь – Він перетворює нашу звичку на рису характеру. І ви вже не дратуетесь не тому, що навчилися тримати своє зло на ланцюжку, а тому, що ви тепер отакі – спокійні й врівноважені, ніби отримали ці риси від рідної мами.

Уже на самому початку Свого служіння Ісус виокремлює те найголовніше, над чим належить працювати всім, хто бажає рухатися за Ним. «Візьміть ярмо Моє на себе й навчіться від Мене, бо я лагідний і покірливий серцем, і знайдете спокій душам вашим» (Мт. 11:29). Лагідність від Духа – надзвичайно важлива риса нашої внутрішньої людини. Чудові слова знаходимо у 1 Петр. 3:4, де апостол коротко, але надзвичайно емко малює прекрасний образ досконалості у Христі Ісусі. То є «потаємна людина серця в нетлінній красі лагідного й спокійного духа, що дорогоцінне перед Богом».

Духовна зброя

Поки ми живемо у грішному світі, нам не уникнути певних конфліктів та суперечок. І найперше вони не оминають нас у сім'ях. Ось ці найуразливіші пункти: невістки – свекрухи, зяті – тещі. Часто тут зав'язуються такі вузли, що їх розв'язати абсолютно неможливо, єдиний вихід – розрубати, молодшим відділившись від старших. Операція важка, але, як правило, одужання настає й стосунки між батьками та дітьми приходять у належну рівновагу.

Одна молода християнка прийшла до пастора за порадою: що робити, як поводитися зі свекрухою. А сталося таке. Молоді люди побралися з деякою різницею у віці, різниця була невелика – три роки, але, як кажуть, не в той бік. Старшою була молода дружина. Матері чоловіка це дуже не сподобалося, вона затамувала зло й при першій нагоді вжалила невістку: мовляв, обкрутила, причарувала синочка. У серці молодої утворилася болюча незагойна рана: «Бачити свекруху не можу...» Пастор вислухав. «Добре, що ви живете не в одній квартирі, а ще краще, що ти їй не сказала в перший же момент усе, що про неї думаєш. Бог утримує тебе, й тому справа не безнадійна. А уяви собі, що ви тоді посварилися. Це могла бути, а я знаю такі випадки, вороженча на все життя. Сатана постійно підкидав би дров у вогонь вашої ненависті через різні побутові дрібниці: не те зробила, не те сказала, не так подивилася.

У вашій сім'ї з'являється діти, вони, буває, хворіють, безліч інших домашніх клопотів, де потрібна чиясь підтримка, чоловік на роботі, – і хто тобі допоможе? І потім: вона в тебе невіруюча, то як ти з таким серцем будеш її свідчити про Христа, який приклад у твоїй особі вона буде бачити? Якщо у тебе з'явилася така відраза, то подолати її людськими силами

майже неможливо. Але для Бога нічого нездоланного немає. Тобі ж треба Йому допомагати. Перше – покайся за свою ворожість. Друге – тримайся, терпи, стриманість тут дуже допомагає, аби тобі не зірватися, й молися, молися, молися наполегливо, щоб Господь змінив твою ненависть на любов».

Через деякий час пастор, зустрівши жіночку на зібранні, запросив її до кабінету – йому було цікаво, як у них справи тепер. Усе було гаразд. «Чоловік ходить до церкви, віра в нього ще досить слабенька, але помаленьку рухається в потрібному напрямку. Свекруха поки що особливого зацікавлення у вірі не виявляє». – «А як ваші стосунки?» – «Спочатку було дуже важко. Я мовчу, терплю, а вона ж свого язика не припинає. Але це тепер великого обурення в мене не викликає, підіймається трошки, та я його десь туди в глибину душі заштокову, ніби камінцем прикладаю, щоб не вирвалось, а через деякий час воно якось там розсмоктується. Дух Святий працює... Ну й те допомагає, що я краще пізнала свекруху. Взагалі, вона людина щира, відкрита, готова допомогти – у нас хлопчик недавно народився, то ось я сьогодні у зібранні, а вона там з дитиною. Її проблема, що не вміє тримати себе в руках: що на умі, те й на язиці». – «Молишся за неї?» – «Так, аякже!» – «Добре, тоді успіх буде. Ось так Господь навчає нас любити своїх ворогів. То постарайся простити їй ту давню образу. Свекруха тобі вже ж не ворог, правда?» – «Та ні, звичайно! І я давно те все забула. Часто думаю тепер: що б я без неї робила?» – «Чудово. Так і рухайся, більше молися. Відчуваю, згодом настане у вашій родині справжня християнська любов».

Через деякий час пастор знову звернув увагу на цю молоду сестру. Вони сиділи на служінні вчотирьох: вона, її чоловік, малий хлопчик і поважна літня жінка. Очевидно, то й була та свекруха. Слава Господеві!

Як Господній слуга

Не секрет, що саме новохрещені брати та сестри часто горять великим бажанням повернутися до християнства своїх родичів, знайомих та й просто випадкових зустрічних. Напевно, більшість із нас намагалася переконати своїх невіруючих чоловіків та дружин у тому, що Бог є. У деяких такі дискусії закінчувалися сваркою, що повторювалася не раз, таким чином поступово поглиблюючи відчуження рідних людей. «Напевно, якби я мав тоді розуміння цих складних речей, наша сім'я не розпалася б, – розповідав один брат. – Дивно, що я не помічав тоді таких надзвичайно глибоких і важливих слів Ісуса: «Ніхто не може прийти до Мене, якщо Отець, Який послав Мене, не притягне його до Мене» (Ів. 6:44). А ми до хрипоти намагаємося їх переконати, довести їм правильність своїх доктрин, вибраного нами способу життя...

Після наших палких дискусій дружина лише зміцнювалася у своїх переконаннях, утверджувалася на думці, що зі мною щось не те, що «сектанти» якимось обманом втягнули мене до свого гурту, гіпотизують чи зомбують мене, і я все більше стаю непридатним для нормального сімейного життя. Бачачи, що повернути назад у світ вона мене не зможе, оскільки я став, на її думку, божевільним фанатиком, вона забрала дітей і пішла від мене.

Інколи віруючі, читаючи Біблію, кажуть: «Ну, як я цього раніше не помічав!». Кажуть: відкрилося... Отак одного разу відкрилося й мені, коли я читав 2 Тим. 2:25. «Бо слуга Господній не повинен сваритися, а бути лагідним до всіх... з лагідністю навчаючи противників, чи Бог не дасть їм покаєння для пізнання істини; і щоб вони опам'яталися й звільнилися від тенет диявола, який зловив їх до своєї волі». Шкода тільки, що зрозумів я це дещо запізно.

Дуже часто виручає нас лагідність і в стосунках з одновітряними. Різні думки з приводу того чи іншого питання, звичайно ж, можуть існувати, але людина, котра володіє належним смиренням, ніколи не стане доводити дискусію до підвищених тонів, до переходу на особистість. Вона викладе свою думку, можливо, ще якісь найвагоміші аргументи, і якщо брат або сестра не погодяться, то просто припинить розмову, поклавшись на Бога. Є любителі посперечатися, вони з будь-якого питання мають свою особливу, «найправильнішу» думку, їм важливо не стільки дійти до істини, скільки показати свою ерудицію. На такі випадки дає раду ап. Павло молодому служителю Тимофію: «А від нерозумних і пустих суперечок ухляйся...» (2 Тим. 2:25). Амінь.

А в 1 Кор. 11:16 апостол висловлюється ще категоричніше: «А коли б хтось захотів сперечатися, то ні ми, ні церкви Божі такого звичаю не маємо».

Наш авторитет у суспільстві

Немає кращої реклами для християнства, ніж бути для безбожного оточення хорошою людиною. «Лагідність ваша нехай буде відома всім людям!» (Фил. 4:5).

Братам та сестрам, котрі впевнено крокують шляхом любові Божої, захити такого авторитету не так вже й важко. Більшість із тих властивостей характеру, що ми перерахуємо далі, цінують і ті, хто досить далекий від релігії. Людина лагідна та смиренна ніколи не буде виставляти напоказ свої визначні здібності, не буде хизуватися своїм розумом, не стане надто наполегливо доводити свою правоту, вона вільна від бажання перемогти суперника, вже не кажучи про помсту; їй легко в чомусь поступитися, якщо виникла потреба розділити якісь цінності, вона не буде кваліфікувати ухопити якийсь ласий шматок першою; ніколи не намагатиметься пролізти десь поза чергою; навіть протестувати голосно на якусь явну несправедливість вона не буде, знаючи, що все в руках Божих.

Лагідна та смиренна людина не підносить свою допомогу як якийсь великий дар, постарается зробити добро так, щоб нікого не ставити у залежність, у необхідність якось віддячити за те добро, й допомогу надаватиме так, щоб якнайменше було помітно її персону.

Лагідна та смиренна душа отримує від Бога необхідну мудрість, аби дивитися на різні, інколи й страшні події життя без паники, без розгубленості, без жаху. Вона стає опорою, прикладом врівноваженості для тих, хто, не знаючи Бога, перебуває у повній залежності від стихій цього світу. «Хто мудрий та розумний між вами? Нехай він докаже на ділі це доброю поведінкою, з мудрою лагідністю» (Як. 3:13).

Дорогою правди

Людині віруючій не потрібно все життя тримати себе в лещатах, аби не схилити і власти у гріх. Настає час, коли праведне життя стає нормою, звичним станом, більшість гріховних спокус просто не приваблює, у них немає для тебе нічого цікавого. Ти більше не відволікаєшся на боротьбу з гріховними пристрастями, їх загасив Дух Святий. Думки твої не засмічуються пустим та нечистим, розум наповнюється лише тим, що правдиве, чесне, гідне похвали. Ти увійдеш у течію Божої волі, й тобі буде легко долати різні перешкоди та випробування.

Дух Святий стане твоїм ідеальним навігатором у довгій життєвій подорожі, Він попередить, коли треба пригальмувати у діях чи словах, об'їхати небезпечні місця, зменшити або збільшити

швидкість руху. Навіть у простій розмові, де немає явного гріха, – просто зайве марнослів'я та балаканина, ти почуєш у серці тихий дзвіночок від Духа: зупинися. Серце твоє стане чутливіше до чужого болю, до нагальних потреб та проблем інших людей – це теж приходить через смирення: серце потроху звільняється від твердої шкаралупи, активно реагує на те, до чого раніше було не сприйнятливим.

Але якщо ти не досяг рівня лагідності та смирення, ти не зможеш увійти в цей потік. Тобі ще треба працювати, молитися, зміцнювати стриманість і плекати в серці лагідність. А Бог буде активно допомагати.

Звабливі пожадливі

Ап. Павло у Еф. 4:22 наполегливо рекомендує, аби ми, прагнучи до досконалості рішуче «відкинули попередній спосіб життя старої людини, яка зітліває у звабливих пожадливостях». Як стверджує класичне вчення про спасіння та вічне життя, придушення та викорінювання пожадливістю і гріховних пристрастей – безпосередня мета подвижницької праці віруючого. За визначенням Іоана Дамаскина, «дія називається пристрастю, коли вона виявляється в незгоді з природою». Григорій Ніський впевнений, що джерелом пристрасті є помисел, таким чином, головним завданням духовного звияжця є придання дієвої здатності володіти своїм розумом у помислах.

Найважливіші пристрасті

Блуд. Природний ставейний потяг стає блудом, коли людина свідомо перетворює його на спосіб надмірної насолоди та самодогодження. Ненажеривість. Нестримне прагнення до насичення смачними стравами, захоплення кулінарією, нездатність зупинитися, коли їжі надлишок. Срібололюбство. Ненаситне поривання до накопичення грошей, майна, взагалі зовнішніх матеріальних благ. «Море, – каже Ніл Синайський, – не наповнюється, приймаючи безліч річок, і хтивість сріболобця не насичується придбанням; подвоїв його – подвоєно знову подвоїти бажає й ніколи не припиняє прагнення до цього, до поки смерть не обірве його марної праці».

Гнів. Гнів – то бурхливе, стрімке збурення помислів, що легко затьмарює й засліплює розум. Глибокий смуток. У сучасній термінології частіше вживається слово «депресія». Це слабкість душі, пригнічений стан, втрачає будь-якого контролю розуму за рухом душевного життя, це безвихідь, безнадія, похмура туга, що веде людину до апатії, паралізує її дієві сили. За висловом Ісака Сирина, «хто жадає для себе великої честі, тому не бракує причин для журби».

Марнославство. За визначенням Григорія Богослова, марнославство – це «прагнення до суетної слави». У стані марнославства навіть благодійність звершується заради власної, а не Божої слави.

Гордість. Усі риси марнославства у своїй максимальній інтенсивності виявляються в гордості. У стані гордості людина ставить свою власну особистість на постамент величчя й повної незалежності від когось, то не було, навіть від Бога. Гордість – це крайній ступінь занепаду людини в релігійному й моральному сенсах. Саме через гордість та марнославство сатану було позбавлено слави небес.

Це лише кілька основних збудників пристрастей. Головний метод, з допомогою якого наші прадавні попередники викоринювали в собі гріховні пожадливі, відомий з історії західної та східної Церкви як аскетичний подвиг. Сьогодні ми навряд чи можемо скористатися досвідом відлюдників, котрі зрікалися сімейного життя, замуровували себе у печерах, вживали в їжу лише хліб і воду, та й то не щодня, спали на голій землі по дві три години на добу тощо. Ми живемо в іншому суспільстві, в іншу епоху, та й люди нині значно відрізняються від своїх пращурів, але рекомендації тих, хто пройшов через величезні випробування в ім'я Ісуса Христа, варто було б врахувати. Чоловікові мати свою дружину, а дружині

– чоловіка, практикувати не надто виснажливі пости з молитвою, не допускаючи захоплення різними стравами, уникаючи сумнівних тілесних насолод, не гаяти часу на пусту балаканину, наполегливо шукати волі Божої на своє життя, примножувати Його славу на землі через свою працю та любов, постійно тримати в серці відчуття присутності Божої.

«Господь добрий та праведний... Він провадить покірних у правді й лагідних навчає дороги Своєї» (Пс. 25:9).

Супроти людської волі

Не так часто, але буває, що людина, знаючи волю Божу, не надто прагне її виконувати. Поді час зустрічі в пустелі, де Мойсей пас вівці, Господь сказав йому: «Пошли тебе до фараона, щоб вивів ти народ Мій, синів Ізраїля, з Єгипту» (Вих. 3:10). Мойсей був шокований. Він не вважав себе готовим до такої місії. Він не мав бажання. «Я ж ніхто, я проста людина, як я можу піти до самого фараона, – приблизно так лепетав він. – Я ж не вмію красномовно говорити, і хіба люди послухають якогось пастуха?! Господи! – благов він. – Пошли когось іншого». Але Господь рішуче відхилив цей лепет, і Мойсей погодився. Спрацювали послух та смирення, що його зрощував Бог у цій людині протягом 40 років. Ще не раз Мойсей зустріне з повеліннями Всевишнього, які будуть здаватися йому нездійсненними, смертельно небезпечними, але він навчиться, придушуючи суто людські страхи, невпевненість і слабкість плоти, рушати з вірою назустріч тяжким випробуванням. Мойсей не був подібний до царів, що їх мали сусідні народи: хитрих, підступних, вправних у політиці та боротьбі з конкурентами. Усе, що він мав, – це слухняність, що ґрунтувалася на лагідності та смиренні, і через них він приймав від Господа всі перемоги та успіхи.

Одна сестра казала до Ісуса: «Я так хочу служити Тобі, Господи, я готова виконати будь-яке Твоє завдання!». Напевно, їй малювалися якісь далекі екзотичні країни, куди Господь пошле її зі Словом Божим, або ж удома дасть якийсь великий дар, і вона служитиме братам та сестрам у своїй церкві, а згодом, можливо, й цілому місту, приводячи юрби грішників до Христа. І ось вона йде додому після богослужіння, розмовляє з Ісусом про слухняність та смирення. Проходить мимо сміттевого бачка й бачить біля нього бомжа, який сидить прямо на мокром асфальті – чи то не зовсім тверезий, чи то хворий. Ісус каже до сестри: «Підійди до цього чоловіка, допоможи йому підвестися, відведи його додому». «Господи! Та як? Він же брудний! Він, напевно, п'яний! Він не піде, він мене ще й обізне!». Пробігла мимо того бачка, потім зупинилася, опам'яталася, стала думати і – повернулася. Відвела бомжа додому, добряче забруднивши свою новеньку куртку, – а він жив зовсім недалеко, виявилось, що його прихопило серце, викликала «швидку».

Минув час. Мені цікаво було дізнатися, як складаються у сестри стосунки з Ісусом, які нові завдання Він їй дає. І виявилось, що стосунки не розвиваються, відповідно, й завдань ніяких немає. З одної простої причини: сестра уникає нових зустрічей. Чому? Ну... Адже невідомо, яке доручення може дати Ісус.

Дерево життя

«Язик лагідний – то дерево життя» (Прип. 15:4). Внутрішня наша людина живиться Духом Святим подібно до дерева, що зростає, добуваючи собі воду через коріння в землі. Дерево життя для християн – це Ісус, Якого ми приймаємо через Духа Святого. Якщо ти – твердий і наполегливий у боротьбі з пожадливостями, то неодмінно переможеш та отримаєш велику нагороду, ставши, «наче те дерево, посаджене над потоками водними, яке приносить плід свій у пору свою» (Пс. 1:3).

(Далі буде. Поч. у №3-8 (150-155) за березень-серпень 2017 р.)

ПРО ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ

«Ми завжди повинні подяку складати за вас Богові, браття, як і годиться, бо сильно росте віра ваша і примножується любов кожного з усіх вас один до одного» (2 Сол. 1:3).

Який чудовий комплімент зробив апостол Павло солунським християнам! У цьому короткому уривку Павло показує дивовижну картину зібрання віруючих, які зростають в єдності і любові.

Очевидно, солунські християни не просто намагалися протриматися завдяки своїй вірі до повернення Христа. Вони вчилися, розвивалися, зростали – і про це свідчило їхнє життя так, що про них говорили всі церкви Азії.

Солунських віруючих не так легко можна було звести. Вони не дозволяли, щоб у їхнє середовище проникали неправдиві вчителі, приваблюючи людей своїми новомодними релігійними теоріями. Вони високо шанували Боже Слово і благоговіли перед ним.

Свого часу ці християни піддавалися сильним переслідуванням. Але це не зупиняло людей, що бажали відвідати їхню церкву. Люди приходили натовпами, але не для того, щоб захоплюватися ознаками і чудами або ж сильними проповідями. Ні, вони приходили, щоб своїми очима побачити диво церкви, в якій як у єдиному тілі діяла любов Христа.

Християнин духовно зростає, якщо він наповнений правдою Духа Святого. Сповнена Духом Святим проповідь чистого Слова Божого спричиняє зростання. Апостол Петро говорить, що всі, бажаючи чистого словесного молока, зростатимуть.

Павло описує духовне зростання як роботу Духа Святого. Дух Святий завжди працює, змінюючи нас від слави в славу. Він постійно оновлює наш розум, умиротворює тіло і очищає нашу внутрішню людину. Він працює в наших серцях, виганяє гнів, роздратування, обурення і всьому роду зло, творячи в нас добро, лагідність і прощення. Він навчає, що все, що ми говоримо і чинимо, повинно бути гідним нашого Господа!

Павло наполегливо навчає: «Нехай же людина випробує себе» (1 Кор. 11:28). «Випробовуйте самих себе» (2 Кор. 13:5). Ми повинні постійно запитувати себе: чи змінююся я? Чи стаю милосерднішим? Чи ставлюся до своїх подмашніх і друзів з благочестивою повагою? Чи стає моя мова праведнішою? А чи я все ще беру участь в похабних жартах? Чи продовжую я нарікати, а чи вимовляю слова настанови у вірі?

Я вельми серйозно ставлюся до питання самодослідження. Якщо ти християнин, але все ще байдужий до свого духовного зростання, – ти не дозволяєш Божому Духу звершувати в тобі Свою роботу. Запитай себе: чи захоплююся я Ісусом і Його Церквою з кожним днем все більше? А чи все ще тримаюся за недобррозичливість, образи, обурення, незважаючи на Божі попередження? Чи зростаю духовно, а чи моє зростання зупинилося?

Ми можемо переживати «сильне зростання» в багатьох аспектах свого життя, однак залишатися немовлям в чомусь одному. Павло говорить: «Коли я дитиною був, то говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче» (1 Кор. 13:11).

Найчастіше це якась вада характеру – слабкість, з якою ще не покінали. Можливо, ми просто не задумувалися серйозно над цим. Однак це стало величезною перешкодою для духовного зростання.

Пропоную вам закінчити наступне речення: «Єдиною моєю великою проблемою залишається...» (цей пропуск могла би заповнити ваша дружина або співпрацівник).

Може, вашою слабкістю залишається гарячкватість, нестримання. Або ж ви дуєтеся, коли щось виходить не так, як ви хотіли. А може, ви – дратівлива і буркотлива дружина. Або вам важко простити тому, хто образив вас. Або ж ваша проблема – хіть чи якась погана звичка.

Покажіть мені християнина, який завжди ображається, постійно скаржиться і нарікає, ніколи не дякує, якого неможливо навчити, бо він завжди має рацію, у нього завжди поганій настрої, він різкий і уїдли-вий, – і я підтверджу, що його духовне життя зупинилося. Ця людина в'яне, стає сухою і безплідною. Дорогоцінне життя Христа в ній згасає!

Є християни, які можуть все розповісти вам про своє духовне зростання, і ви ясно бачите зміни в їхньому житті. Вони свідчать, як Святий Дух дав їм перемогу над ворогом, і ви разом з ними радієте.

Але такі християни – виняток. Більшість віруючих майже нічого не знають про який-небудь прогрес в їхньому духовному житті. Вони намагаються ходити у святості і стра-сі Божому. Вони моляться, читають Біблію і всім серцем шукають Господа. Ніщо не перешкоджає їх духовному зростанню. Коротше кажучи, уцих святих розквітає життя Христа.

Але самі вони не бачать в собі хоч якогось духовного зростання. Вони взагалі не відчують, що відбуваються якісь духовні зміни. Я – один із прикладів таких християн. Я знаю, що ходжу в праведності Христа і, однак, ніколи не відчуваюся святим. Я не відчуваю, що просуваюся вперед. Це змушує запитувати себе: «Я вже багато років християнин. Чому я ніяк цього не засвою?».

Ми вважаємо, що інші набагато чистіші і святіші за нас. Однак ми не підозрюємо, яке чудове, дивовижне духовне зростання Бог чинить в нас!

Думаю, солунські християни були вражені, почувши захоплюючу оцінку Павла. Але апостол знав, що духовне зростання – це таємний, прихований процес. Писання уподібнює його до невидимого росту квітів і дерев: «Я буду Ізраїлеві, як роса, розцвіте він, неначе лілей, і пустить коріння своє, мов Ліван. Розійдуться його пагіні, і буде його пишнота, мов оливне те дерево, а пахоць його – мов Ліван» (Ос. 14:6-7).

Бог говорить нам: «Підій до лілей! Спробуйте спостерігати за їх ростом. Станьте на сторожі і будьте готові стояти цілий день. Кажу вам, до кінця дня ви не побачите, як вони ростуть. Але знайте: Я щоранку зрошую ту лілею – і вона буде рости.

Або ж постарайтесь зміряти зріст кедрового дерева. Стійте хоч півроку – і ви не зробите цього. Це непомітно для людського ока».

Ось тест, за допомогою якого ви можете визначити, чи відбувається у вашому житті духовне зростання. Просто запитайте себе: «Чи бажаю я понад усе Ісуса і Його святості?». Якщо ваша відповідь «так», ви можете знати, що ви зростаєте. Чому? Він обіцяє вилити Свою живу воду на всіх, хто прагне: «Блаженні голонді та спрагнені правди, бо вони нагородані будуть» (Мт. 5:6).

Бог судить про ваше духовне зростання по тому, як ви прагнете Його. Тому якщо ви щірі у ходженні з Христом і відкриті для виправлення,

у вас відбувається справжнє духовне зростання, бачите ви його чи ні!

Деяким людям, які одержують спасіння, ніколи більше не треба боротися з гріхом, через який вони спотикалися. Вони свідчать: «У ту мить, коли я прийшов до Ісуса, Господь забрав від мене цю спокусу, і я відтоді вільний!». Я знаю багатьох колишніх наркоманів, які це пізнали.

Але в багатьох християн зовсім інша історія. Через роки після свого навернення вони все ще борються із сильними і важкими спокусами. У них проявляється стара, грішна природа – те, що вони ненавидять і не хочуть бачити знову, і цей тягар – єдине, що стримує їх від повноти в Бозі. Це приносить в їх життя почуття вини і осудження, і якщо про це дізналися інші, це могло би знищити їх.

Однак як би старанно вони не боролися, ця гріхозна пристрась просто не відпускає їх. Через деякий час вони стають пригніченими. Душа їхня благає: «Допоможи, Господи? Коли ж будуть розірані ці кайдани?». А потім до них приходить диявол і каже: «Тобі ніколи з цим не справитися. Твій гріх залишиться з тобою назавжди. І в такому стані ти ніяк не можеш духовно зростати!».

Але якщо у вашому серці є страх Божий, ви вийдете з цієї боротьби набагато сильнішим. Адже коли ви боретеся з ворогом, ви тренуєтеся і запускаєте в дію багатулику благодаті і силу Божу. Ви стаєте наполегливішим у своїх молитвах. І з вас облітає всяка гордість. Якщо ви співпрацюєте з Духом Святим в цій битві, щоб умертвити свій гріх, ви зростаєте в пізнанні Духа Святого!

Коли на нашій дорозі появляються перешкоди, проявляється Божа благодать. Подумайте, що відбувається з деревом, коли на нього налітає буря. Вітер загрожує вирвати його з корінням і викинути геть. Він ламає гілля і зриває листя. І коли буря закінчується, дерево в плачевному стані.

Але та сама буря допомогла заглибитися корінню. Тепер дерево має доступ до нових, глибших джерел поживи і води. І воно очищене від своїх сухих гілок. Одні бруньки можуть загинути, зате повноцінніше розвиватимуться інші. І це дерево стало сильнішим.

Деякі християни, що не знають, що таке духовна війна, можуть з погордою дивитися на своїх братів і сестер, які проходять через труднощі. Але ви завдяки своїй боротьбі стали лагіднішими у ставленні до слабкостей і невдач інших. Господь використав бурю, щоб вкорінити у вас Христове співчуття.

Бог гартує вас. Він міг би в будь-яку мить покласти кінець вашій боротьбі. Але Він цього не зробив, тому що бачить, що вона викликає у вас велику спрагу за Ним.

Ви протистоїте лише завдяки своїй вірі. Ви тримаєтеся за обітні сили Заповіту і стаєте святішими, смиреннішими – більше схожими на Христа.

Чи хочете ви духовно зростати? Якщо так, просіть Духа Святого пролити світло на те, що є вашою слабкістю чи гріхом. І моліться до Нього: «Господи, я хочу відповідати Твоєму Слову, і я знаю, що тільки Ти маєш силу звершити це в мені. Будь ласка, працюй у мені, щоб я духовно зростав».

У розпалі вашої бурі Бог стоїть поруч з вами. Він повповнює ваш дух, живить вашу душу, вкорінюється в вас. Тому хай віють сильні вітри боротьби. Ваш Отець готує вас до великих жнив!

Девід ВІЛКЕРСОН.

РАДІЙТЕ!

Сьогодні я закінчила читати книгу Керен Кінгсбері про сім'ю Бакстерів «Радійте», де йдеться про вражаючу історію людей, які знаходили привід для радості навіть у величезних скорботах.

Христос велів нам, віруючим, дивитись на світ позитивно, знаходити причину для усмішок, навіть коли ми плачемо. Чому? Та тому, що ми – це те, що ми думаємо. За роки праці в галузі відновлення відносин я багато раз стикалася з двома принципами, описаними в цій книзі. З одного боку, коли трапляється трагедія, люди починають сваритися. А з другого, незалежно від життєвих обставин, їм завжди краще радіти.

Радійте звичному

Неприємності часто трапляються в житті, але більшість з нас рідко опиняється в ситуаціях настільки важких, як Бакстери після нещастя з Хейлі. Шукайте радість у звичному. Багато шлюбів поволі вмирають, тому що люди живуть як у напівні, проходять одне повз одного, забуваючи навіть привітатися. Знайома розповідь мені, що була на барбекю з друзями і почала історично сміятися над якоюсь забавною історією.

«Я почувалася дуже дивно, а потім зрозуміла, чому, – розповідала вона. – Я не могла згадати, коли останнього разу сміялася вдома, з чоловіком і дітьми».

Якщо ви не усміхалися протягом години, усміхніться. Радійте звичному, і ваш побут перетвориться на щастя.

Радійте дрібницям

Немало часу ми проводимо, сортуючи пошту, оплачуючи рахунки, складаючи списки витрат і прибутків. Усе це не повинно позбавляти нас радості. Коли наступного разу ви займатесь чимось подібним, включіть хорошу музику – що-небудь, від чого у вас співає серце. Або уявіть, що ви на зв'язку з Царем всесвіту, коли оплачуєте рахунки чи розбираєтеся з поштою. І ви відчуєте радість, яку Бог велить відчувати всім християнам.

Одна моя знайома займалася всіма цими справами в колі сім'ї, під час перегляду якого-небудь доброго кіно.

«Мені рідко вдається подивитися фільм як слід, – якось зауважила вона. – Але я оточена тими, кого люблю, і вони думають, що я дивлюся фільм разом з ними. Про сестру і негради в такій обстановці просто забуваєш. Так мені вдається бути радісною навіть тоді, коли я зайнята всякими прозаїчними справами».

Радійте невдачам

Недавно інша знайома розповіла про один день свого сина, повний невдач. 20-літній хлопець заплатив тисячу доларів за ремонт автомобіля, наступного дня йому потрібно було поїхати на свою пожежну станцію, щоб сфотографуватися зі колективом на пам'ять. Коли він сів в авто, менше ніж через добу після того, як забрав його з майстерні, двигун не завісся. Він взяв автомашину матері і заїхав у перукарню підстригтися, але перукар відправив його, сказавши, що волосся ще не відросло.

ПЕРШ НІЖ ПРОПОВІДУВАТИ, ДАЙТЕ ВІДПОВІДЬ НА ЦІ ЗАПИТАННЯ

Один із досвідчених проповідників розповів про 14 запитань, які він задає собі під час підготовки до проповіді. Що ж це за запитання?

* Чи я зрозумів, про що люди повинні дізнатися, і що повірити, що робити в результаті прочитання слів, вкладених в текст Писання, на основі якого будуватиметься проповідь?
* Чи знайшов я все, що Бог вклав у цей текст: його жанр і літературні особливості, його форму, структуру, і зміст, ключові слова і фрази, його значення, емоції, мотивації і ціль?
* Чи зрозумів цей текст в рамках загального контексту

цієї книги з Писання і її пасторського призначення?

* Чи зрозумів я текст в контексті всієї Біблії, тобто в контексті біблійного богослов'я?

* Чи використав я максимальний коментарі і мудрість біблійних коментарів і проповідників?

* Чи достатньо роздумував і чи застосовував текст і саму проповідь у своєму житті?

* Чи помолився за людей, які почують проповідь, за їхнє розуміння і готовність зреагувати на проповідь з вірою і послухом?

* Чи зрозумів, що Бог хоче сказати через цей текст людям, яким я буду проповідувати?

* Чи пропрацював я варіанти реакції слухачів на цей текст: яка інформація їм потрібна, що їм буде важко сприйняти, що вони

не зрозуміють, що їм сподобається, що їм обов'язково потрібно дізнатися, яким чином їм слід змінитися?

* Чи з'ясував я, що Бог через цей текст хоче сказати всьому зібранню загалом?

* Чи врахував я потребу різних груп слухачів: невіруючих, тих, що перебувають в пошуку, молодих християн, відпавших християн, зрілих християн?

* Чи захопився я своїми улюбленими прийомами тлумачення і застосування?

* Чи опрацював я свою проповідь так, щоб вона містила ясне послання, відповідала меті служіння і не відволікала від мети?

* Чи скомпонував я проповідь так, щоб вона була проста для сприйняття?

Розчарований, він поїхав фотографуватися, але повернув з дороги не туди. Коли ж добрався до місця, церемонія вже закінчилася – він спізнився.

Повернувшись ввечері додому, він обняв свою маму.

– Сатана хоче, щоб я розсердився, мамо. Він весь день насміхається наді мною, – молодий чоловік усміхнувся. – Але я не піддамся. Це був чудовий день. І знаєш, що? Я відремонтую автомобіль, піду до іншого перукаря і наступного разу сфотографуюся, – він знизав плечима. – Нема ніякого сенсу злитися через це.

Ми можемо витягти з цієї історії урок. Не треба дозволяти невдачам позбавляти нас радості. Радійте, незважаючи ні на що. Тренуйтеся. І згодом, коли хто-небудь запитася, як життя, ви не задумуючись відповідатимете: «Прекрасно!». І знаєте, що? Ви справді будете так думати і так почуватися.

Радійте відновленню

Гріх – одна з найбільших перешкод для радості. Ми можемо позбутися щастя, якщо дозволимо собі згрішити, тому що гріх наповнить нас почуттям сорому, вини і усвідомлення своєї неправильної поведінки. Один мій клієнт протягом року мав зв'язок на боці, поки не втрутилися його колеги.

«Ми були згуртованою групою віруючих лікарів і берегли свою репутацію, – пояснив він мені. – Друзі сказали мені, що хочуть, щоб я якийсь час провів поза роботою і шукав прощення».

Спочатку вимоги, які висунули друзі, видалися йому надто складними. Він впав у депресію.

Але потім один із друзів нагадав йому слова апостола Якова про те, що необхідно мати повну радість, коли впадаєш у всілякі випробування. Чоловік зрозумів, що Бог навчає його, виробляє в ньому смирення, і прийняв покарання з радістю, що допомогло йому зростати.

Коли його ставлення змінилося, процес почав розвиватися швидкими темпами. Він зустрівся з консультантами, покаявся перед Богом і своїми колегами, і через шість місяців він і його дружина знову стали щасливими.

Радійте в скорботі й печалі

Бог знає, що таке скорбота. Ісус плакав, коли побачив реакцію натовпу на Лазаря в гробі. Смерть, недуга і страждання не радують Бога. Після гріхопадіння людини вони – невід'ємна частина цього світу. Але Бог спасе нас від нещастя.

Це не означає, що ви ніколи не повинні плакати. Навпаки, якщо ваше серце шукає Бога, ви будете плакати часто. Ви будете плакати ночами біля лікарняного ліжка або співчуваючи іншим.

Але якщо ви приймете рішення радіти, у глибині душі у вас буде завжди причина продовжувати йти, піднімаючись щоранку. Ваша скорбота не буде безнадійною; так, ви будете печалитися, тому що біль, смерть і трагедія – це сумно. Дуже сумно. Але у вас буде надія, тому що ви будете вірити в істини, які супроводжують віру в Христа.

Бог керує всім... У Нього є задум для кожного, хто любить Його... Смерть – це всього лише перехід для тих, хто вірить в Нього. І всі ситуації Він повертає на добро.

Як же можна реагувати на такого Бога, якщо не радіти?!

Вікторія Давидова.

За книгою Керен КІНГСБЕРІ «Радійте».

ЛЮДИ, ВІДКРИТІ ДЛЯ ВПЛИВУ ВОРОГА

За більш ніж 2000 років Церква пережила війни і гоніння, ереси і тиранів, шарлатанів і лжепророків, а ще шахраїв і бунтарів-розкольників. Самана атакував Церкву ззовні і проник в неї зсередини, і попри це християнство зросло в різних частинах світу.

Але диявол не відступає. Це наш незмінний ворог, і варто знати його схеми. Коли ворог атакує, він зазвичай використовує людей, застосовуючи одні і ті ж прийоми, використовує звичайні людські характери, щоб посіяти розбрат, відволікти від місії і збити з правильного курсу. Люди, які задіяні в служінні, немину-че зіткнуться з цим.

Ось основні характеристики людей, через яких ворог намагається вплинути на християн.

Фінансові контролери

Кожній церкві необхідні мудрі поради старших віруючих, особливо тих, хто має досвід у бізнесі. Але коли духовно незрілі люди займають такі позиції в церкві, вони можуть розвинути в собі почуття вищості і владності. І тоді використовують свої гроші, щоб впливати на церкву. Таким був гріх Ананія і Салфіри (Дії 5), і суворе Боже покарання дало зрозуміти, що Бог не любить, коли люди намагаються контролювати церкву своїми грошми.

Апостол Яків застерігає церковних лідерів від того, щоб розсаджувати багатих людей на перших рядах в церкві (Як. 2:1-7). Та попри це в багатьох церковних громадах багаті члени оплатили свій шлях на вищі позиції в церкві. Бідні пастори не будуть оскаржувати таку поведінку і викривати їх, тому що бояться образити багатих спонсорів.

Самозвані пророки

Нам треба щиро бажати дару пророцтва в наших церквах. Але апостол Павло попереджав колюсян про супердуховних людей, які стверджують, що завжди знають, що говорить Бог (Кол. 2:18-23). Різниця між справжніми пророками і самозванцями – в їхньому ставленні. Законні пророки люблять, мають серце слуги і упокорюються перед Божим авторитетом. Небезпечні пророки – це ті, яких неможливо виправляти. Вони духовно горді, мають тенденцію бути одинаками і залишати за собою слід із зруйнованих стосунків. Не дозволяйте людям такого типу займати лідерські позиції.

Любителі уваги

Емоційно незадоволені люди хочуть бути на видноті, на сцені. Вони часто просяться проповідувати чи співати соло, розказати вірш – і дуже обурюються, якщо їм не дозволяють цього зробити.

Бог не дозволяє вивисувати людей, які хочуть бути у світлі прожекторів. Він кличе надламаних чоловіків і жінок, які знають, що їм нічого запропонувати. Він обирає лідерів, які довіряють не своїм власним здібностям, а Йому.

Потрібно вчити незрілих шукачів уваги, що Бог повинен зламати всі егоїстичні амбіції, перш ніж Він поставити їх на видимі позиції. І вчити, що істинне служіння – це коли ми служимо, а ніхто цього не бачить.

Месники, повні гріхоту

У церквах немало людей, яким завдали болю інші члени церкви. І якщо вони не справилися з цим, то можуть поширювати своє обурення. Євангеліє попереджує, що необхідно остерігатися тих, хто має «гіркий корінь і не наробив непокої, і щоб багато хто не опоганився тим» (Євр. 12:15). Гріхота – часта причина церковних розколів. Ніколи не дозволяйте людині з

гірким серцем посісти керівну посаду.

Сексуальні мисливці

«Пильнуйте себе та всієї отари», – настановляв апостол Павло (Дії 20:28). Така пильність особливо важлива в сучасному вільному в сексуальному плані оточенні. Вовки полюють на невинних – включаючи дітей, жінок, що зазнали насильства і мають низьку самооцінку, та на будь-кого іншого, хто борється з труднощами в сексуальній сфері.

Церква повинна застосовувати суворі правила при виборі людей, які будуть працювати з дітьми і молоддю. І протистояти будь-якій аморальній людині – чоловікові чи жінці – які використовують церкву для пошуку нового сексуального партнера.

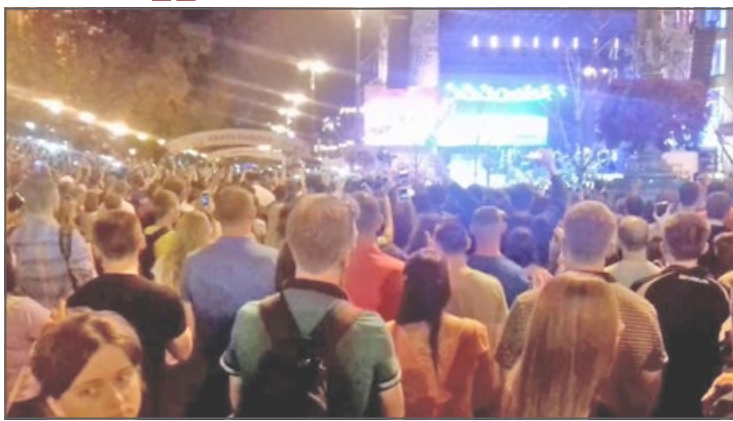
Незрілі всезнайки

Давним-давно сатана очолив бунт ангелів на небесах. Відтоді чимало молодих людей намагаються скинути старших лідерів, щоб почати новий рух. Цей процес завжди розділяє – і ті, хто очолює такі бунти, повинні усвідомлювати, що це ганебно коло повториться з ними, коли вони стануть старшими. Усе повторюється.

Молоді люди мають брати приклад з Давида, який терпляче чекав, поки Бог дасть йому престол, замість того, щоб боротися з царем Саулом. Тому Євангеліє і попереджає, що не слід ставити новонаверненого на керівну позицію, «щоб він не запишався і не впав у ворожий осуд» (1 Тим. 3:6).

Біблія дає чіткі роз'яснення щодо тих, кому довіряти керівництвом. Ніколи не дозволяйте згаданим типам людей займати керівну посаду у вашій церкві доти, поки вони не впокоряться і не дозволять Духові Святому трансформувати їхній характер.

Чи підніме Бог Україну?

Світ, в якому ми живемо, керується духовними законами, які встановив Бог. Коротко їх можна викласти так: народи, які шанують Бога, пожинають Його благословення, а народи, які відвертаються від Нього, пожинають прокляття. «І покоряться люди Мої, що над ними кличуться ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати ім'я Мого, і повернуться до злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!» (2 Хр. 7:14).

Сьогодні багато людей переживають і думають, що ж буде з Україною. Експерти говорять про заморожування конфлікту, тому багато людей живуть в паніці і бояться майбутнього. Але я вірю, що в найближчий час Бог підніме Україну. Вірю, що в найближчі кілька років Україна не тільки вибереється з економічного і політичного хаосу, а й стане однією з найвпливовіших і найуспішніших країн світу!

І на це, на мою думку, є вагомі причини.

По-перше, в Україні великий відсоток євангельських християн. Недавно я розмовляв з одним хлопцем з українського Полісся, який розповів, що в його селі п'ятидесятницьку церкву відвідує 70 відсотків всього населення!

На пострадянському просторі Україна лідирує за кількістю євангельських християн. А загалом в Європі у відсотковому відношенні Україна стоїть на другому місці після Англії. Бог сказав Авраамові: якщо знайду хоча б десять праведників в країні, тим більше в неї шансів бути благословленою!

Україна позбулася ідолів. Як тільки цар Єзекія позносив статую Ваала, яким поклонялися люди, проти нього зразу виступив війною асирійський цар Санхерів (2 Хр. 32:1). Одна з причин, чому диявол атакує Україну сьогодні, – те, що його ідоли там знищені на офіційному рівні.

Я бачив якось по YouTube, як один пастор обурювався з приводу цього: мовляв, навіщо їх зносити, адже це історія... Але уявіть, якби, коли Єзекія зносив статую Ваала, деякі священики обурювалися б і говорили: навіщо їх зносити? Адже це історія... Не думаю, що вони залишилися би священиками після цього.

З усіх країн Східної Європи найбільша релігійна свобода – в Україні. В українському законодавстві нема ніяких «пакетів», які б обмежували свободу віросповідання. Кілька років тому я стояв на станції метро з молодими людьми з іншої країни, в якій немає релігійної свободи, і роздавав запрошення людям, щоб вони відвідали нашу церкву. Раптом ми побачили, що назустріч йде поліція. Мої друзі злякалися і подумали, що нас заарештують. Поліцейські, підійшовши до нас, сказали: «Діть звідси, щоб люди тут не смітили вашими папірцями, тому що якщо надійде прибиральниця, то влетить не лише вам, а й нам!».

Україна стає житницею служителів. Саме з України Бог підняв величезну кількість місіонерів і пасторів, які служать

сьогодні не лише в країнах колишнього Союзу, але й у багатьох країнах Європи.

Україна завжди була епіцентром пробудження у Східній Європі. Перше євангельсько-баптистське пробудження у другій половині XIX століття почалося в Херсонській губернії. Епіцентром великого п'ятидесятницького пробудження в 20-х роках минулого століття були Волинь та Одеса. А центром харизматичного пробудження 90-х беззаперечно став Київ.

За Україну підносять багато молитов. Принаймні раз на рік одна з найбільших критих зал Києва заповнюється представниками різних конфесій, які збираються для спільної молитви за Україну. Це рідкісне для всього світу явище – щоб баптисти, п'ятидесятники і харизмати не тільки сиділи в одній залі, а й разом молилися.

Розповідають, що майже дві тисячі років тому апостол Андрій відвідав Україну і сказав пророчи слова: «Бачите ці гори? На цих горах засяє благодать Божа, і тут буде місто, в якому Господь спорудить багато церков». І піднявся він на ці гори, і благословив їх, і помолвився Богу, і зійшов з тієї гори, де пізніше появилася місто Київ».

Україна – колыска християнства серед слов'ян. 988 року князь Київський Володимир Великий хрестив киян в Дніпрі. Багато помилково думають, що Володимир Великий прийняв православну віру, але це не так. У 988 році християнська Церква була єдиною. Великий розкол, внаслідок якого православна Церква відділилася від католицької, відбувся в 1054 році, через 60 років після хрещення Русі.

В Україні – найбільша концентрація євангельських храмів на квадратний кілометр у Східній Європі. Хто був у Західній Україні, той бачив, що майже в кожному селі стоїть дім молитви. В Україні на різних рівнях і різних місцях влади працюють багато людей, що сповідають євангельське християнство. Такого немає в жодній країні на пострадянському просторі! Чим більше таких, як Даниїл і Йосип, людей при владі, тим більше благословень. І чим більше, таких як Єліма ворожбит, який був при проконсулі Сергії Павлі, тим більше проклять!

З історії виходу ізраїльтян з Єгипту ми знаємо: чим гірша ситуація, тим ближче визволення, чим сильніший ворог, тим більшим буде чудо! Тому ревню молимося за нашу країну, і обов'язково побачимо, як Бог підніме Україну!

Роман Савочка.

ЧОМУ ВАРТО ВИВЧАТИ СТАРИЙ ЗАПОВІТ

Якщо ви пропустите першу частину будь-якої хорошої книги і спробуєте дочитати її до кінця, то вам буде складно зрозуміти характер її персонажів, план і розв'язку. Так само й Новий Заповіт можна повністю зрозуміти лише тоді, коли він розглядається як продовження опису подій, персонажів, законів, системи жертвоприношень, заповітів і обітниць Старого Заповіту.

Якби ми мали тільки Новий Заповіт, то, читаючи Євангеліє, не розуміли б, чому юдеї так очікували Месію (Царя-Спасителя). Без Старого Заповіту ми також не розуміли б, чому Він повинен був прийти (Іс. 53): ми не змогли би визначити Ісуса з Назарета як Месію з багатьох детальних пророцтв про Нього (наприклад, про місце Його народження (Мих. 5:2), як саме Він помре (Пс. 22, особливо вірші 2, 8-9, 15-19, 68:22 і т. д.), Його воскресіння (Пс. 16:10) і багато інших подробиць Його служіння (Іс. 52:13, 9:2).

Без Старого Заповіту ми не могли би зрозуміти юдейських звичаїв, які побіжно згадуються в Новому Заповіті. Ми не знали б, яким чином фарисеї спотворили Божий закон, додаючи до нього свої традиції. Ми не розуміли б, чому Ісус був такий розгніваний, очищуючи подвір'я храму від продавців. Ми не знали б, що

можемо черпати мудрість з тієї ж криниці, з якої черпав Христос, багато разів відповідаючи Своїм опонентам (як людським, так і демонським).

Якби не було Старого Заповіту, ми пропустили б багато детализованих пророцтв, які могли сповнитися лише в тому разі, якщо Біблія є Божим Словом, а не людським (книги великих і малих пророків, наприклад, сьомий розділ книги Даниїла і т. д.). Ці пророцтва подають конкретні деталі про піднесення і падіння націй, про те, яким чином вони впадуть чи відновляться знову, які сили виникнуть після них, якими будуть головні персонажі (Кір, Олександр Великий і т. д.), а також що станеться з їх царствами після них. Ці детальні пророцтва настільки точні, що спонукають деяких скептиків стверджувати, що вони були написані вже після згаданих подій.

Старий Заповіт містить багато уроків для нас, детально описуючи життя багатьох героїв. Спостерігаючи за ними, ми можемо усвідомити, чому так важливо безумовно вірити Богові (Дан. 3) і не йти на компроміс навіть у незначних ділах (Дан. 1), щоб бути вірними в ділах великих (Дан. 6). Ми також можемо переконатися, що краще зразу покаятися в гріхах, ніж перекладати вину на інших (1 Сам. 15). Ми можемо дізнатися, що не варто загравати з гріхом, тому що він знайде нас і смертельно вразить (Суд. 13-16). Ми також дізнаємось, що треба слухатися Бога, якщо ми хочемо мати життя на обіцяній Ним землі в цьому житті і в майбутньому (4 М. 13). Ми можемо переконатися, що лише думаючи про гріх,

ми вже готові до його вчинення (1 М. 3, Єг. 6-7). Ми дізнаємось, що наш гріх має наслідки не лише для нас, а й для близьких, які оточують нас, і навпаки – наша праведна поведінка принесе нагороду не тільки нам, а й тим, хто оточує нас (1 М. 3, 2 М. 20:5-6).

У Старому Заповіті міститься багато повчальних речей, яких ми не знайдемо в Новому Заповіті. Багато з них записані в Псалмах і Приповідях Соломонових. Ці книги відкривають, до чого призводять різні гріхи (це допомагає побачити пастки, які приховуються за спокусами), як ми можемо ненавмисно образити когось, навіть не усвідомлюючи цього, як можемо відкрити двері для постійного успіху, знайти смисл життя. Словом, у Старому Заповіті багато корисної і повчальної інформації, яка тільки й очікує, щоб її відкрили справжні шукачі істини.

Без Старого Заповіту ми не мали би підстав прийняти правду про створення світу за шість звичайних днів, ми прийняли би неправду про те, що шлюб і сім'я – нестабільні поняття, які змінюються разом з суспільством тощо.

Без Старого Заповіту ми не зрозуміли б Божих обітниць, не побачили б, як закінчення Біблії пов'язане з початком і як ми можемо насолоджуватися тісними стосунками з Ним, як це було колись в Едемському саду.

Таким чином, Старий Заповіт – це дзеркало, яке дозволяє нам побачити себе в житті його героїв і допомагає вчитися на їх помилках. Він проливає багато світла на характер Бога, несе мир переслідуваним і опечаленим (особливо через Псалми).